

Προσωρινὰ Γραφεῖα
Πατησίων 26 - Ἀθήναι

Ἡ. Τέχνη

Ἐπινοητικὴ Τέχνη

Ἐικονογραφημένη

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

III III III ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1925 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥ 111

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΙΑΜΒΟΥΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ
ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΟΠΕΡΕΤΤΑ ΣΑΜΑΡΤΖΗ - ΜΗΛΙΑΔΗ

Ἐπαγγέλθεν ὁ ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον ταξιδεύσας Ὀπερετικὸς Θιάσος τῶν κ. κ. Σαμαρτζῆ—Μηλιάδη ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ «Κεντρικὸν Θέατρον» ὅπου καὶ ἤρξατο τῶν παραστάσεών του.

Εἶναι ὀλίγα ὅσα καὶ ἂν ἐγράψοντο διὰ τὸν θιάσον αὐτὸν ὅστις, χάρις εἰς τὴν σιβαρὰν καὶ πατρικὴν αὐτόχρονη διευθύνσιν του, κατορθώνει νὰ ἀποσπᾷ ἀκράτητα τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰς εὐμενεῖς κρίσεις καὶ τῶν μᾶλλον ἀπαιτητικῶν καὶ δυστρόπων θεατῶν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποτὲ εἰς οἰονδήποτε ἔργον, διδαχθὲν παρὰ τοῦ θιάσου Σαμαρτζῆ, νὰ διέκρινα τὴν παραμικροτέραν ἀτέλειαν, τόσον εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν ὅσον καὶ τὸ σκηρικὸν μέρος.

Οἱ ἠθοποιοὶ πάντοτε εἰς τὴν θέσιν των καὶ μελετημένοι. Τὰ ἀθάνατα πραγματικῶς μερικὰ ἔργα τῶν κ. κ. Ν. Χατζηαποστόλου καὶ Σακελλαρίδου ἀνεβιβάσθησαν καὶ μετὴν ἐλα-

χιστοτέραν ἀπαίτησιν, τόσον εἰς κόπους ὅσον καὶ δαπάνας, πράγμα ὕπερ ἀτυχῶς δὲν παρατηρεῖται καὶ εἰς ἄλλους συγκεροτημένους θιάσους. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, θὰ ὑπῆρχε πράγματι κακὴ πρόθεσις ἐκ μέρους μας, νὰ μὴ ἀνεγνωρίζαμεν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ θιάσου αὐτοῦ, τὴν καλλιτεχνικὴν εὐσυνειδησίαν.

Τὸν θιάσον ἀποτελοῦν στοιχεῖα, ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων καλλιτεχνῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἡ κ. Ὀλυμπία Ριτσιάρδη (Καντιώτη) ἡ ἀπαράμιλλος εἰς σκηρικὴν ὄραιότητα καὶ εὐγραμμίαν, ὑπόκρι-

σιν καὶ ποιότητα φωνῆς.

τῶ Μηλιάδῃ τῆς ὁποίας ἡ ὑπόκρισις καὶ αἱ ρυθμικαὶ κινήσεις εἶναι ἐπίζηλοι, ἡ κ. Τωτῶ Λιάσκα ἦτις, τὴν «λματικὴν ἐξέλιξιν τῆς ὀφείλει εἰς εὐγενεῖς προσπαθείας κ' ἐνδεδεχεῖς κόπους, ἡ κ. Κασσάνδρα Κοφινιώτη, ἡ κ. Ρούσσου ἦτις ἐξηλίχθη εἰς πρώτης γραμμῆς καρατερίστα, ἡ κ. Πώπη Μέγκουλα καὶ ἄλλαι. Ὁ κ. Μιχ. Κοφινιώτης ὁ μοναδικὸς εἰς μουσικὴν μόρφωσιν ὀξύφωνος τῆς ὀπερεττας, ὁ καθ' ὅλα ντῆντελμαν, ὁ τόσους ἀριθμήσας θριάμβους, ὁ κ. Λυκοῦργος Καλαποθάκης ὁ ἀγαπητὸς τῶν Ἀθηναίων, ὁ κ. Μηλιάδης ὁ γνωστὸς εἰς ὅλους μπριλλάντε, ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Φιλιππίδης ὁ συγκεντρῶνων ἐκτὸς τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ἀγαλαματίου παραστήματος, ὅλα τὰ ἐφόδια ἐνὸς πραγματικοῦ ἀρτίστ. —Καθ' ἣν στιγμὴν τίθεται τὸ φύλλον εἰς τὸ πιεστήριον, πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ συμπαθὴς αὐτὸς καλλιτέχνης, κληνῆρης, διέρχεται τὴν κρίσιμον φά-

σιν τῆς ἐπαρα- του νόσου πε- ριπνευμονίας. Ἡ «Ἑλληνικὴ Τέχνη» ἐνὸς νει τὰς παρα- κλήσεις τῆς εἰς τὸ βωμὸν τῆς Θεᾶς Τέχνης διὰ τὴν διά- σωσιν καὶ τα- χεῖαν ἀνάρρω- σίν του—Ὁ κ. Πέτρος Κυρι- ακὸς ὁ ἀφθα- στος ἐνσαρκω-

τῆς τοῦ τύπου τοῦ Καρχαλέτσου, ὁ κ. Περικλῆς Πλεμενίδης, ὁ πάντοτε συμπαθὴς καὶ μελετημένος. ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Καντιώτης ὁ κ. Ἰωάννης Τερζάκης καὶ ὁ ἀόκνος ἐργαζόμενος προγυμναστής καὶ διευθυντὴς ὀρχήστρας κ. Ἰωσήφ Ριτσιάρδης.

Οὗτοι συγκεροτημένοι ὁ θιάσος καὶ μετὴν παρουσίαν τοῦ ἀγαπητοῦ ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον συνθέτου κ. Νικολάου Χατζηαποστόλου, δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ καταγάγῃ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ τοὺς γνωστὸς θριάμβους καὶ ἤδη εἰς τὸ Κεντρικόν, νὰ συγκεντρώγῃ ὅλον τὸν θεατρόφιλον κόσμον με-

προτοφανεῖς εἰς τὰ χρονικά μας πέννες. Ὁ θιάσος Σαμαρτζῆ—Μηλιάδῃ θὰ στεγασθῇ εἰς

τὸ Κεντρικόν, πιθανῶς μέχρι τέλους Ἀπριλίου, ὁπό-
τε θὰ ἐπιχειρήσῃ νέαν περιοδείαν, προετοιμαζῶν ἐν
τῷ μεταξὺ τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Σακελλαρίδη.

SYDNEY

Η ΙΘΑΚΗ ΚΑΙ Ο ΟΜΗΡΟΣ

Ο Dörpfeld... ΚΑΙ Ο Κ. Ν. ΓΙΑΝΝΙΟΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ Schreiber υἱοθετῶν τὴν γνώμην τοῦ Palime-
rius, τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἱώτα, ἐν συνδυασμῷ μετὰ
τοῦ «εἰν' ἄλι» καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ ἐτυμολογικοῦ,
τὸ ὁποῖον δίδει εἰς τὴν λέξιν ταύτην τὴν ἐρμηνεϊάν
κοῖλος, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ λέξις χθαμαλή εἶναι κο-
σμικὸν ἐπίθετον τῆς θαλάσσης, ὅπως τὸ «κοῖλος» ὅπερ
εὔρηται παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων προ-
κειμένου διὰ λιμένας καὶ ποταμούς.

Ὁ Dörpfeld ἐξ ὧν αὐτῶν τῶν ἐρμηνεϊῶν ἐ-
προτίμησε τὴν τοῦ Στράβωνος καὶ ἐποιοθέτησε κατὰ
βούλησιν τὴν Ἰθάκην εἰς τὴν Λευκάδα, παραβλέψας
τὴν οὐθεντίαν τοῦ Στράβωνος περὶ Λευκάδος—
«Στραβ. σ. 59: «ὕπεναντίως δ' ἡ Λευκάς, Κορινθίων
τὸν ἰσθμὸν διακοψάντων, νήσος γέγονεν ἀκτὴ πρότε-
ρον οὕσα—ὅτι ἡ Λευκάς δὲν ἦτο νήσος, ὅπως καὶ τὰ
ἄλλα περιστάτικα τὰ ὁποῖα ὑπερ αὐτῆς ἔχει ἡ σημε-
ρινὴ Ἰθάκη. Ἐπίσης κατὰ βούλησιν ἐνώνει τὴν λέξιν
χθαμαλή μετὰ τὰς «εἰν' ἄλι» ἐνῶ παρεμβάλλεται ἡ
λέξις «πανυπερτάτη», διὰ τὸ εὐκόλον τῶν κρίσεων
του. Δὲν δυνάμεθα ὅθεν νὰ παραδεχθῶμεν ἄλλην ση-
μασίαν εἰς τὴν λέξιν χθαμαλή, πλὴν, τῆς ὑπὸ περισ-
σοτέρων ἀποδεκτῆς, τῆς χαμηλῆς—ταπεινῆς.

Πανυπερτάτη, ἡ ἄλλη λέξις εἰς τὴν ὁποίαν
ἄλλοι μὲν ἔδωσαν τὴν ἐξήγησιν πανυψίστη καὶ ἄλλοι
πανυστάτη. Μεταξὺ τῶν πρώτων εἶναι ὁ Στράβων,
ὑπὸ τῶν ἄλλων ὅμως ὑπεστηρίχθη ὅτι ἡ λέξις αὕτη
ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ πανυψίστη ἔρχεται εἰς ἀντίφασιν
μετὰ τὴν λέξιν χθαμαλή. ἐξ αὐτῶν ὁ Michael ὑπέδειξε
τὴν διαγραφὴν ὀλοκλήρου τοῦ 25στ. μετὰ τοῦ 26. Τὴν
ἔννοιαν πανυστάτη παρεδέχθη καὶ ὁ Ν. Παυλάτος, εἰς
τὴν κρίσιν τοῦ ὁποίου λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ ἔρ-

γου τὸ ὁποῖον παρονσίασε, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀμφι-
βάλωμεν, δι' ὃ εἰς τὸν στοῖχον τοῦτον τῆς Ὀδυσσεΐ-
ας «Πανυπερτάτη εἰν' ἄλι κείται πρὸς ζόφον» ἔδωσαν
τὴν ἐξήγησιν, πανυστάτη ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης
πρὸς τὸ σκότος, ἐκ τῆς ἐμφανοῦς διακρίσεως ἣν ὁ Ὀ-
μηρος κάμνει διὰ τῶν λέξεων, «εἰν' ἄλι» ὀρίζον τὴν
θέσιν τῆς νηΐδος Ἀστερίδος, ἣν θέτει πλησίον τῆς
ξηρᾶς.

Διὰ τῆς λέξεως «ζόφος» ἄλλοι μὲν τῶν ἐρευνητῶν
παραδέχονται ὅτι ὁ Ὀμηρος δηλοῖ τὴν δύσιν, ἐν
ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ἦ ὦ τ' ἠέλιόν τε», ὁπότε ἡ Ἰθάκη
δέον νὰ εἶναι ἡ δυτικωτάτη νήσος, ἄλλοι δέ, ἐν οἷς
καὶ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ, ὅτε δηλοῖ τὸν βορρᾶν καὶ ἀνε-
ζήτησαν ὡς βορειωτάτην νήσον τὴν Ἰθάκην. Εἰς
τὸν Ὀμηρον ὅμως συναντῶντας, ὡς ὀρθῶς ἀνα-
πτύσσει ὁ αὐτὸς Ν. Παυλάτος, ὑπὸ τὴν αὐτὴν περι-
που σημασίαν αἱ λέξεις—Ἐρεβος, ζόφος καὶ ἄδης.

Ὁδ. 335. Φάος οἴ χερθ' ὑπὸ ζόφον—τὸ φῶς μετα-
βαίνει ὑπὸ σκότος.

Ὁδ. 355. «Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον πλείη δὲ
καὶ αὐλή—Ἰεμένων ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον—τὸ ἔρε-
βος ὑπὸ τὸν ζόφον ποθοῦσι τὰ εἶδωλα.

Ὁδ. 525. Εἰς ἔρεβος στρέψας αὐτοὶ δ' ἀπονόσφι
τραπέσθαι ἰέμενος ποταμοῖς ῥοαῶν ἔνθα δὲ πολλὰ
ψυχὰ ἐλεύσονται νεκῶν κατεθνηῶτων—Ἐκεῖ βιοῦ-
σιν αἱ ψυχὰ τῶν νεκρῶν αἵτινες προσέδραμον σω-
ρηδὸν εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα κατελθόντα εἰς τὸν Ἄδην.

Ἰλ. 368.—Σπέος ἠεροειδέης—Πρὸς ζόφον εἰς ἔρε-
βος τετραμμένον. Εἰς τὸ ἔρεβος δὲ ἐπίσης πρὸς ζό-
φον ἦτο τετραμμένον καὶ τὸ σπῆλαιον τῆς Σκύλης.

Ἐξ αὐτῶν τῶν χωρίων καὶ ἄλλων, δὲν μένει ἀμφι-
βολία, ὅτι ὁ Ὀμηρος διὰ τῆς λέξεως ζόφος, ὑπεννόει
τὴν πλευρὰν τοῦ σκότους, ὥστε ἡ Ἰθάκη περιγραφο-
μένη ὡς «πανυπερτάτη εἰν' ἄλι κείται πρὸς ζόφον»
εἶναι πανύστατος ἐν τῇ θαλάσῃ πρὸς τὸ σκότος. Συ-
νεπῶς, ἡ Ἰθάκη ἦτο τὸ τέρμα τῶν γνώσεων τῶν
Ἑλλήνων. Οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ γεννηθῇ
διὰ τὴν ἔλλειψιν γνώσεων παρ' αὐτῶν, διότι καὶ μετὰ
4 αἰῶνας ἀκόμη ὁ Ἡρόδοτος θεωρεῖ τελευταίαν χώ-
ραν ἑλληνικὴν τὴν Λευκάδα... Ἡρ., βιβλ. Η' σελ.
47. Θεσπρωτοὶ γάρ εἰσι ὁμοιόηροντες Ἀμπερακῶται
καὶ Λευκαδίοισι, οἱ ἐξ ἐσχάτων χωρῶν ἐστρατεύ-
οντο».

Ὁ Dörpfeld ἐν τῇ ἀνθαιρέτῳ αὐτοῦ κρίσει, μετά-
θέτει καὶ τὴν Λευκάδιον πέτραν ἣτις ἔκειτο κατὰ τὸν
Ὀμηρον πλησίον τοῦ Ἄδου καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς τόπος
ζοφερός καὶ ὀμυκλῶδης καὶ τὸν ὁποῖον οὐδέποτε
ἔβλεπεν ἀκτὴς ἡλίου. Ὑπεστηρίχθη ἐκτὸς τοῦ Dör-
pfeld, καὶ ὑπὸ τοῦ Reissmger καὶ Partsh ὅ,τι ἡ πέ-
τρα αὕτη, δέον νὰ ἀναζητηθῇ μακρὰν ἔξω εἰς τὸν
Ὠκεανόν, ἀλλὰ παρέβλεψαν ὅμως ὅτι τὴν Ὀμηρικὴν
ἐποχὴν, δὲν εἶχον γνῶσιν πέτραν ὀρισμένων ὀρίων,
διότι τὰ πλοῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἐξησφάλιζον
ποσῶς τὴν συγκοινωνίαν. Ἄλλως καὶ ὑπὸ τῶν ρη-
θέντων ὁ Reissmger ὁμολογεῖ ὅτι, ὑπάρχει ἐποχὴ
καθ' ἣν ἡ πραγματικὴ Λευκάδιος πέτρα, διὰ τοὺς
Ἕλληνας, ἦτο ὁ παρὰ τὴν Λευκάδα βράχος, ἐὰν λά-
βωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ ἀρχαῖοι, Ἕλληνας ἔθετον τὸν
Ἄδην ἐν Θεσπρωτίᾳ (τοῦ Ἀχέροντος).

Εἰς τὴν Λευκάδιον πέτραν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας
εἶχον ναὸν τοῦ Θεοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐκεῖθεν παραμέ-
νει τὸ ἀρχαῖον ἄλμα εἰς τὴν θάλασσαν τῶν ἀτυχῶν
ἐραστῶν. Ἐκ τῆς Λευκαδίου πέτρας ὁ Στράβων ἀνα-
φέρει, ὅτι, ὅταν οἱ Κορινθιοὶ ἔτρεμαν τὸν Λευκάδιον
ἰσθμὸν, ἔδωσαν καὶ εἰς τὴν νήσον τὸ ὄνομα Λευκάς
καὶ ὀνόμασαν τὴν πόλιν Λευκάδα, ἣτις ἀρχαῖότερον
ὀνομάζετο Νήρικος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Dörpfeld τοποθε-
τεῖ ἀνθαιρέτως, χωρὶς ἀκόμη νὰ εἴρῃ νὴν κατάλληλον
θέσιν, πότε παραλιακῶς καὶ πότε ἐσωτερικῶς τῆς Ἀκαρ-
νανίας. Καὶ ἐνῶ ὑποδεικνύει ἀσημαντὰ τινὰ εὐρύματα
τὰ ὁποῖα συνεχεῖς δεκαετεῖς ἀνασκαφαὶ ἔφερον εἰς

φῶς εἰς Λευκάδα παραβλέπει τὰ εὐρεθέντα ἐν Ἰθά-
κῃ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς 1811 — 1814 ὑπὸ
τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς Α. Q. iitera.

Νομίζω ὅτι ἔγραψα ἀρετὰ, ὅχι τόσον διὰ τὸ ἀπο-
δείξω τὴν ταυτότητα τῆς Ἰθάκης, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἀδύ-
νατον μᾶς εὐκόλου κρίσεως.

Ἀναμφισβητήτως τὸ πρόβλημα τῆς Ἰθάκης θὰ ἀρ-
γίσῃ πολὺ νὰ λυθῇ, ἐφ' ὅσον τὸ Κράτος δὲν ἐνδιαφέ-
ρεται καὶ αἱ ἔριδες θὰ ἐξακολουθοῦν μεταξύ, τόσον
τῶν ἐνδιαφερομένων κατοίκων, ὅσον καὶ μεταξύ τῶν
ἀρχαιολόγων.

Τελειῶνω, ἀφοῦ εὐχαριστήσω τὸν Ν. Γιαννιὸν
διότι μετ' ἠγάγασε νὰ ἀσχοληθῶ ὀλίγον καὶ περὶ τῆς
ἰδιαιτέρας μου πατρίδος, μετὰ δύο συμπεράσματα δι'
ὧν τελειώνουσι, ἀειμνηστοὶ καὶ οἱ δύο πλέον, Ν. Κ.
Παυλάτος καὶ Luciw g Salvator «Πᾶσα τοῦ λοιποῦ
διαμφισβήτησις περὶ τῆς δόξης τῆς Ἰθάκης, θὰ ἦτο
μόνον πόλεμος μυσσαρός, κατὰ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ
ἀπλέτου καὶ ἀσβέστου φωτός, ὅπερ πολυμόχθος ἀν-
δρῶν σοφῶν ἐρεῦναι ἐπέχυσαν ἐπὶ τῆς κλασσικῆς νή-
σου, ἀγῶν περὶ ἐπικρατήσεως τοῦ ψεύδους ἄδοξος,
οὐταῖνος οἱ συμμετέχοντες δὲν θὰ ἠρνοῦντο πλέον τὴν
πατρίδα τοῦ Ὀδυσσεῦς, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἦλιον ἐν πλή-
ρει μεσημβρίᾳ. Ν. Ν. Παυλάτος: «Ὅσοι διέμειναν
ἱκανὸν χρόνον ἐν Ἰθάκῃ ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῆς ταύ-
τότητος αὐτῆς πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν, τοῦναντίον κατε-
τάθησαν μεταξύ τῶν ἀναπάλων, ὅσοι μόνον τὸ ἔπος
ἐγνώριζον, τὴν δὲ νήσον ὀλίγον ἢ οὐδαμῶς. Salvator»

*Ἀθήναι, Φεβρουάριος 1925

ΝΙΚΟΣ ΒΟΥΛΙΣΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὅταν ὁ μέγας μαέστρος Rossini ἀπεφάσιζε, κα-
τόπι πολλῶν παρακλήσεων ἐνὸς ἐπιχειρηματίου, νὰ
παρακολουθήσῃ τὴν impresa εἰς Πάδοβα, ὅπου ἐ-
πρόκειτο νὰ δώσῃ σεὶρὰν τριάντα παραστάσεων, συν-
ήνητησεν ἐκεῖ ἕνα παιδικὸν τοῦ φίλου καὶ τότε
δήμαρχικὸν πάρεδρον εἰς Πάδοβα.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ φήμη τοῦ ἐμπνευσμένου
μαέστρου ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ «Barbiera» καὶ τῆς
«Semiramis» ἦτο τέτοια, ὥστε νὰ κάμῃ καὶ τὸν
ἀφελῆ δημαρχικὸν Πάρεδρον νὰ ὑπερηφανεύεται
ποῦ ἦτο παιδικὸς τοῦ φίλου καὶ ἀκόμη περισσότερον
ποῦ τὸν φιλοξενούσε εἰς τὸ σπίτι του.

Τότε εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ Ρώμην εἰς Πάδοβα καὶ
ὁ γυῖος τοῦ Παρέδρου ὀνόματι Lorenzo, φοιτητῆς
τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τῆς νυκτερινῆς μουσικῆς
ἀκαδημίας τοῦ Don Cristiano Τὸ μουσικὸν αἶσθημα δὲ
τοῦ Lorenzo τὸν ὤθησε, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν
Ρώμῃ τελευταίας παραμονῆς του, ἔγραψε μία Gran-
diosa καὶ συμβολικὴν Opera ὑπὸ τὸν τίτλον «Il Pa-
radiso». Τὴν ὄπερα του δὲ αὐτὴν ἀφοῦ εἶχε χροσο-
δέσει τὴν ἔφερε στὸν πατέρα του παρακαλῶντας τον
νὰ τὴν δώσῃ στὸν μέγαν φιλοξενούμενόν του νὰ τὴν
ᾄδῃ καὶ τοῦ πῆ τὰς κρίσεις του.

Ὁ Πατέρας ὑπερήφανος γιὰ τὸ παιδί του, ποῦ
ἔγραψε σὲ νεαρωτάτῃ ἀκόμη ἡλικίᾳ ἕνα τέτοιο μεγα-
λοῦργημα—ὅπως τοῦλεγε ὁ γυῖός του—περίμενε τὸ
μεσημέρι ποῦ θὰ γύριζε ὁ Rossini ἀπὸ τῆς δοκιμῆς,
νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ χειρόγραφο τοῦ Lorenzo, μετὰ
τὴν πεποιθῆσι πῶς κάθε στίγμα τῆς πέννας τοῦ γυιοῦ
του, ἐπάνω στὸ πεντάγραμμο, ἦτο καὶ ἕνα φωτιστέ-
ρανο, μία ἀψίδα θριαμβικὴν γιὰ τὸ ὄνομά του. Μεθυ-
σμένος λοιπὸν προκαταβολικῶς ἀπὸ τὸ οὐράνιο με-
θύσι τῆς Δόξης ὁ Πάρεδρος, ἀνοῖξε τὸ πύδ παλῆ
κραισί, ἔσφαξε τὰ ὄμορφα περιστερία, ἔβαλε τὴν
γυναικα του καὶ ἔφτιασε τὰ πύδ σπάνια ποῦ ἤξερε

γλυκίσματα, στὰ ὄρεκτικὰ τὸ προστυχότερον ἦταν τὸ
μαυροχάβιαρο, καὶ ἐπερίμενε τὸ μέγαν δάσκαλο.

Ἐνας χτύπος, καὶ ἡ ἐπιβλητικὴ φυσιογνωμία τοῦ
Rossini φαίνεται ἀπὸ τὸ τζάμι τῆς πόρτας:

—Περάστε μαέστρο μου.

—Καλημέρα σας.

—Θὰ εἰσθε κουρασμένοι ἀπὸ τῆς πρόβες.

—Λίγο...

—Ὅριστε... καθήστε δῶ.

—Βλέπω σήμερα γέμμα μεγαλοπρεπῆς. Σὰς εἶπα
δὲν θέλω ἐξαρετικὰ πράγματα. Ἀπὸ τὸ βρισκόμενον.
Θὰ θυμώσω.

—Ἄ... μαέστρο μου σήμερα εἶμαι δυὸ φορὲς
εὐτυχημένος. Πρῶτα γιατί τρώγω μαζί σου καὶ ὕστερα
γιατί γύρισε ὁ Λορέντζος μου ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ μά-
λιστα μουσουργὸς ὅπως ἐσὺ. Θὰ ᾄδῃς, θὰ ᾄδῃς.

—Μπράβο. Ἄς φάμε τώρα γιατί πινώ.

Τὰ πᾶτα διαδέχονται σὴν βροχὴ τὸ ἕνα τὸ ἄλλο
πρὸς μέγαν εὐχαρίστησιν τοῦ Rossini. Ὅταν ἔφτα-
σαν εἰς τὰ καρδία ὁ Δημοκρατικὸς Πάρεδρος ἀγωνι-
ζόμενος νὰ τσακίσῃ ἕνα σερικὸν καρδίδι λέει στὸ
Rossini.

—Μαέστρο μου θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ τὴν ὄπερα τοῦ
γυιοῦ μου καὶ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψῃς δυὸ
λέξεις... τὰς ἐντυπώσεις σου.

Ὁ Lorenzo συνεσταλμένος κατεβάζει τὰ μάτια
λέγοντας:

—Μά... μπαμπά.

—Τί, μά... μπαμπά; Ντρέπεσαι ἀπὸ ἕνα συνά-
δελφό σου! Καὶ παρέδιδε στὸ μαέστρο τὸν «Παρά-
δεισον» τοῦ γυιοῦ του.

—Μπράβο, μπράβο, εἶπε ὁ Rossini δίνοντας μὴ
ματὰ στήν οὐβερτούρα τοῦ μεγαλοῦργηματικῆς κατα-
σκευάσματος τοῦ Lorenzo. Τί ἦταν ἐκεῖνο! Δὲν μπο-
ροῦσε νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἔμπουσε νὰ ὑπάρχῃ τέρας
ποῦ νὰ ἔμπουσε νὰ ἔγγραφε τέτοιες ἀνοησίες ἔστω
καὶ ἂν ἀκόμη, δὲν ἤξερε μῆτε τί θὰ πῆ accordo.
Ἐκατάπιε τὴ γλώσσά του γιὰ νὰ μὴ σκάσῃ στὰ γέλια,
ποῦ τάχε τόσο πρόχειρα.

—Τί λὲς δάσκαλε; Ἄ...;

—Ναί... Πολὺ καλὸ.

—Θὰ γράψῃς λοιπὸν δυὸ λέξεις;

Σὲ ὅποιον δὲ σημειο νομίζεις, ὅτι ἔμπουσε νὰ τὸ
μεταβάλῃ ὁ Λορέντζος μου—γιατί ὅπως δήποτε ἐλό-
γου σου ἔχεις μεγαλεῖτερη πείρα—κάνε ἕνα μικρὸ σταυ-
ροῦδάκι κόκκινο.

—Bravissima, καὶ παρέλαβε στὸ δωμάτιό του ἀπο-
συρόμενος τὸν «Παράδεισον» αὐτόν.

Ἡ μέρες περνοῦσαν καὶ κάθε πρωὶ ὁ Δημοκρατικὸς
πάρεδρος ρωτοῦσε τὸν Rossini γιὰ τῆς κρίσεις του.

—Ναί φίλε μου κοντεῦω.

Δῶσ' του ἐν τῷ μεταξὺ λουκούλια γεύματα ἐπι-
δαφιλεύσεις παντὸς εἶδους περιποιήσεων ὡς ποῦ
ἔφθασε ἡ στιγμή τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ θιάσου καὶ
καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ ἀναχώρησις τοῦ Rossini.

—Πάρε φίλε μου τὴν ὄπερα τοῦ γυιοῦ σου καὶ
σοῦ συνιστῶ νὰ τὴν παραδώσῃς σὲ κανένα φύλακα
νεκροταφείου.

—Νεκροταφείου! Γιατί μαέστρο;

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀμάξι ἐξακινούσε ὁ δὲ Δημοκρα-
τικὸς πάρεδρος ἀνοίγοντας τὸ χρυσοδέτον χειρόγραφον
ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ κάθε μιὰ μπαττούτα ὄλης τῆς μεγα-
λοπρεποῦς ὄπερας τοῦ γυιοῦ του, ἦταν σημειωμένη μ'
ἕνα μεγαλοπρεπέστερον κόκκινο σταυρόν.

SYDNEY

Χιώτισσες

Allegro

Canto

Κά τω στο για λό, κά τω στο πε ρι γιά λι,
 Κά τω - στο για λό κοντή, νε ραν - τζού λα φουντωτή.

Πλένουν Χιώτισσες,
 πλένουν παπαδοπούλες,
 —Πλένει Χιώτισσα, κοντή,
 Λεμονίτσα φουντωτή.

Και μιά Χιώτισσα,
 μικρή παππαδοπούλα,
 —Και μιά Χιώτισσα, κοντή,
 Λεμονίτσα φουντωτή.

Πλένει, κι' άπλωνε
 και με την άμμο παίζει,
 —Πλένει κι' άπλωνε, κοντή,
 Λεμονίτσα φουντωτή.

Φύσηξε ο βοριάς,
 μαίστρος τραμουντάνα,
 —Φύσηξε βοριάς, κοντή,
 Νεραντζούλα φουντωτή.

Κι' άρμενο περνᾶ
 χρυσό παλαμισμένο,
 —Κ' άρμενο περνᾶ, κοντή,
 Νεραντζούλα φουντωτή.

Έλαμψε κι' αυτό,
 κι' έλάμψαν τὰ κοντιά του,
 —Έλαμψε κι' αυτό κοντή,
 Λεμονίτσα φουντωτή.

Κ' ανασήκωσε τὸ ποδοφούστανό της
 Κι' ανασήκωσε, κοντή,
 Λεμονίτσα φουντωτή.
 Και τῆς φάνηκε
 ὁ ποδοστράγαλός της
 —Και τῆς φάνηκε κοντή,
 Νεραντζούλα φουντωτή.

Κ' έλαμψ' ὁ γιαλός,
 κι' έλαμψ' ὁ κόσμος ὅλος
 —Κ' έλαμψ' ὁ γιαλός, κοντή,
 Λεμονίτσα φουντωτή

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ
 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

N. Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ - Λ. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: ΝΙΚΟΣ Γ. ΤΡΑΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 26

Συνδρομαί: *Εσωτερικού *Ετησία Δραχ. 100 *Εξάμηνος 50
 *Εξωτερικού * Σελίνια 16 * 9
 *Αμερικής * Δολλάρ. 4 * 2 1)2

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Από τὰ ἅπαντα τοῦ Μαβίλη

ΕΛΙΑ

Στὴν κουφάλα σου, ἐφώλιασε μελίσι
 γέρικη ἐλιά, ποῦ γέρνεις με τὴ λίγη
 πρασινάδα ποῦ ἀκόμα σὲ τυλίγει,
 σὰ νᾶθελε νὰ σὲ νεκροστολοῖ.

Καὶ τὸ κάθε πουλάκι στὸ μεθύσι
 τῆς ἀγάπης πιπίζοντας ἀνοίγει,
 στὸ κλαρί σου ἐρωτάρικο κυνήγι.
 Στὸ κλαρί σου ποῦ δὲ θὰ ξανανθίσῃ

Ὡ πόσο στὴ Θανὴ θὰ σὲ γλυκάνουν,
 με τὴ μαγευτικὰ βοὴ ποῦ κάνουν
 ὀλοξώντανης νιότης ὁμορφάδες
 ποῦ με θύμησες μέσα σου πληθαίνουν!
 Ὡ νὰ μπορούσαν ἔτσι νὰ πεθαίνουν
 καὶ ἄλλης ψυχῆς, τῆς ψυχῆς σου ἀδεραφάδες.

Λορέντζος Μαβίλης

ΘΥΜΗΣΗ

Τοῦ ἡλιοῦ μίαν ἀχτίδα πλημμυρίζει,
 περνώντας τῆς κουρτίνας τῆς βαρειῆς,
 τὴν κάμαρα, καὶ τρελλοπαιγνιδίζει
 στοῦ τοίχου ἀνάμεσα τῆς ζωγραφιῆς.

Χρυσὴ χαρὰ, τὸ φῶς τῆς καὶ τραγοῦδι
 καὶ πινελιά ζωγράφου ἐξωτικοῦ,
 κάτι σὺν ἄρωμα ἀπὸ λουλουδὶ
 κήπου ἀπόκοσμου καὶ μυστικοῦ.

Παιγνιδίζε μιά ὄμοια ἀχτίδα, ὄντας
 μαζί τῆς ἄλλαξθερμὰ φιλιὰ,
 κι' ἦταν πολὺ πιδὸ ὁμορφῆς περνώντας
 ἀπ' τὰ ξανθὰ τῆς τὰ χρυσὰ μαλλιὰ.

Λευκάτας

Victor Hugo

A UNE FEMME

Feuilles d'Automne
 Μετάφρασις Γ. Ἀργολεῖα

ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Βασιληᾶς, ἂν ἦμιον Κόρη,
 θὰ σοῦ χάριζα ἐγώ,
 τὴν ὀλόλαμπρη πορφύρα,
 καὶ τὸ σκῆπτρο τ' ἀργυρῶ.
 Τὸ λαὸ γονατισμένο,
 τὴν κορῶνα τὴ χρυσή μου,
 τὸ Βασίλειο, τὴ δόξα
 καὶ τὴ τόση δύναμι μου,
 γιὰ μιά μόνη σου ματιὰ.

Μὰ ἂν ἦμιον, ὁ Θεός,
 θὰ σοῦ χάριζα τὴ Γῆ
 καὶ τὴ θάλασσα, τ' ἀγέρι
 καὶ τὰ γνέφια, τὴ βροντὴ,
 τοὺς ἀγγέλους τοὺς διαβόλους
 π' ἐμπροστὰ μου προσκυνᾶνε
 καὶ ἀπὸ τὸ βαθὺ τὸ χάος
 π' ἔχει σπλάχνα κοὶ γεννᾶνε,
 τὴ Κόλασι, τοὺς οὐρανοὺς,
 τοῦ ἄπειρου τοὺς κόσμους
 γιὰ δυὸ μόνη σου φιλιὰ.

Γιὰ τὴν «Ἑλλην. Τέχνη» μας

ΟΧΤΑΣΤΙΧΟ

Τὸ γραφτὸ, ροδαλὸ χαμογέλιο σου
 ποῦ σὰ φῶς ροδαβῆς περεχύθη
 κρύφιου πόνου σου νάταν ἀνάφεγγο,
 ποῦ σπαρνοῦσε σου τ' ἄμεστα στήθη ;...
 Γιὰ νάτανε τάχα περιλάμπισμα
 ἀπὸ λουλουδο ἀγάπης χυμένω
 π' ἀνέγνωρε στῆς ψυχούλας σου τ' ἄδυτα
 Θ' ἀθοβολάει ντροπαλὰ κρυμένο ;!..

Ἄργ. Κιμανιώτης

Σκανδιναυικὰ τραγοῦδια

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Μετάφρασις Α. Δ.

Τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ γίνης
 ἄλλουνοῦ γυναῖκα σύ,
 με χαρὰ θὰ τὴν γιορτάσω,
 θὰ γιομίσω τὸ ποτήρι,
 ὡς ἐπάνω με κρασί,
 καὶ μ' εὐχῆς πολλῆς γιὰ σένα
 ὡς τὸν πᾶτο θὰ τ' ἀδιάσω.

Θὰ τὸ πῶ εἰς τὴν ὑγείᾳ σου,
 σ' τὴν ὑγείᾳ του καὶ θὰ πῶ :
 Σ' τὸ καινοῦργιο τώρα σπῆις
 εὐτυχία καὶ γαλήνη,
 θὰν ἢ ἴμερα αὐτὴ γιὰ μένα
 πανηγῶρι χαρωπῶ,
 ἂν κι' ἢ δύστυχη ψυχὴ μου
 πικρὰ δάκρυα θὰ χύνη.

Βιθεῖα λύπη θὲ νὰ νοιώσω,
 νὰ σ' εἶδῶ μ' ἄλλον μαζί
 τῆς ζωῆς ν' ἀκολουθήσης
 τὸ ταξίδι εὐτυχισμένα,
 μὰ βαθύτερη, νὰ ξέρω
 ἢ ἀγάπη μου πῶς ζῆ,
 ἐρημη στὸν κόσμο τοῦτο
 καὶ μονάχη σὰν καὶ μένα.

Ο Ρώσος ωιπιτής και η Έλληνις

(Από τα πλήρη βιβλία του Α. Δομπρονόβωφ).

«Όταν ήμουνα νέος και μ' έτρεφεν η έλπίδα σαν τρελλός αγαπούσα μία γλυκειά «Έλληνίδα».

Α. Πούσκιν

Σ' ένα από τα τελευταία της τεύχη, η «Έλληνική Τέχνη» μ'α παρουσίασε ένα από τα ποιήματα του Πούσκιν, «Το ματωμένο σάλι»

Βρίσκω έτσι την ευκαιρία να δώσω στους αναγνώστας της «Έλλ. Τέχνης» με λ'γες γραμμές, την ρομαντική περιπέτεια του ποιητού και της γλυκειάς Έλληνίδος, που γι' αυτήν ο ποιητής αφιέρωσε το «Ματωμένο σάλι» που τόσο καλά και πιστά μετέφρασε ο κ. Βελιανίτης, αποδίδοντας όλη την ψυχή του Πούσκιν.

***

Ήταν τον παλιό καιρό, όταν οι Τούρκοι βασίλευαν ακόμη στη Μολδαβία μέσα στους Χριστιανούς που φεύγοντας την Τουρκική Γιανιτσαριά σκορπίστηκαν στη Ρωσία, στο Κισνόβ, και η από το 'Ιάσιον ώμορφη Έλληνοπούλα Καλυψώ.

Κι' εκείνη, που στο 'Ιάσιον φωσφόριζε σαν μοναδικό αστέρι, σκόρπιζε γύρω της τη χαρά και ξετρούλαινε τους νέους, έξοισε έδω απόμερα, μακριά από τον κόσμο.

Στο Δημοτικό κήπο μονάχα θα μπορούσε κανείς να την δει, περπατώντας πάντοτε μαζί με τη γρηά συνοδό της.

«Αδικά οι νέοι ζητούσαν να την γνωρήσουν... Η προσπαθείεις τους πήγαιναν στα χαμένα κ' η μονομαχίες, π' έγιναν γι' αυτήν, την άφησαν άσυγκίνητη.

Κανείς δε μπορούσε να κερδίση την εύνοιά της... Ο Πούσκιν, έξοριστος στο Κισνόβ... δι' αυτοκρατορικής διαταγής του Νικολάου Α', στάθηκε πειθό ευτυχισμένος απ' όλους αυτούς...

Τους είδαν μία φορά στο περίπατο. Από τότε τους έβλεπαν πάντα μαζί και όλοι ε γνώριζαν—αυτό ήταν φανερό,—ότι αγαπιώνταν πολύ...

***

Όστερα από πολλά χρόνια στην όμηχλώδη Πετρούπολι, μέσα στο θόρυβο της Πρωτεύουσας, ο Πούσκιν θυμήθηκε.

Κι' η αγάπη αυτή άντήχησε στους στίχους του μ' ένα άφρωστο και λυπητερό ήχο.

***

Και στο σπίτι της νεράιδας στη σιαά του κήπου, πάνω στα πλούσια χαλιά άλλοτε η Καλυψώ τραγουδούσε τα παλιά Έλληνικά τραγούδια.

Τα τραγούδια της γαλάζιας Πατρίδος της... Άλλοτε ο Πούσκιν διάβαζε με πάθος τα ποιήματά του.

Που μόνο από τους τόνους του ποιητού καταλάβαινε η Καλυψώ.

«Ω, πόση τρυφερή και φλογισμένη αγάπη έκαιγε της καρδιές τους!...

Τη καρδιά του ποιητού και την καρδιά της γλυκειάς Έλληνίδας!

Κι' έτσι: Δύο χρόνια. Ήρθε η ώρα του ξαφνικού χωρισμού:

Ο Πούσκιν έπρεπε να φύγη για την Όδυσσό. Οι λίγοι φίλοι του λυπημένοι, τον συναπόβγαλαν. Τον άποχερέτησε κ' η Καλυψώ... Κανείς δεν είδε τη στιγμή του χωρισμού τους. Όποτε ξαναδαν τη Καλυψώ. Έφυγε. Χάθηκε.

Και τα χρόνια περνάνε... Ο ποιητής βρέθηκε άτυχής στο γάμο του και σκοτώθηκε μονομαχώντας για την τιμήν του, και σιγά σιγά οι Μολδαβιανοί τον ξέχασαν.

Μια ύπαρξη όμως που βαθεία πληγώθηκε με την αγάπη του, ζή με τη σκέψη του.

Μια κορά βροχερή νυχτιά του Νοεμβρίου, στη πόρτα ενός μοναστηριού της Μολδαβίας, κάποιος διαβάτης κτύπησε. Ήταν μούσκεμα και τουρτουρίζε.

Με παρακάλα να μην γονιά να κοιμηθί ζητούσε. Τ' άνοιξαν...

Το πρωί παρουσίασαν τον διαβάτη στον ήγούμενο, π' άρχισε να τον ρωτά για το Χριστό και για το ταξείδι του.

Η εύστοχος και ήρεμες απαντήσεις του διαβάτου τόσο άρεσαν στον ήγούμενον, ώστε δεν άργησε να τον παρακαλέση να μείνη στο μοναστήρι, περνώντας το καιρό, κοντά στους άλλους αδελφούς με τη προσευχή και την εργασία.

Έτσι ο διαβάτης προσετέθη στους δόκιμους του μοναστηριού.

Με κανένα δε 'μίλησε. Που και που μονάχα άκουγε κανείς τη φωνή του. Ποτέ στο πρόσωπό του δε φώτισε το μειδίαμα. Και πάλι:

Χρόνια περνάνε... Ένώ ο διαβάτης βουβός, σιωπηλός, λυπημένος μέρα-νύχτα γονατιστός προσεύχεται στην εκκλησιά, η άκουει τα σοφά λόγια του γέρου ήγουμενου, που ο χρόνος και η προσευχή τώχουν αυλακώση το πρόσωπο, αφήνοντάς του για αντίλλαγμα ένα όλολευκο φωτοστέφανο...

***

Ήταν αυτός ο ίδιος ο ήγούμενος, όταν ένα πρωί κτύπησε τη πόρτα του κελιού του νέου κατηχουμένου: Δεν έλαβε καμιά απάντησι.

Χτύπησε και πάλι. Πάλι: —Σιωπή... Ξαφνιασμένος, μπαίνει στο κελί, ανοίγοντας διάπλατα τη πόρτα.

Και τότε το ώχρο φώς του λυγναριού φώτισε τη μορφή του νέου δόκιμου, που έκοιμάτο, ξαπλωμένος πάνω στο ξύλινο κρεβάτι του τον τελευταίον ύπνο.

Όταν ύστερα από κάμτοση ώρα ήρθαν οι άδελφοί για να τον σαβανώσουν, είδαν να προβάλλη κάτω από το ράσο, το σώμα μιας ώραιάς πεθαμένης γυναίκας.

Στο λευκό της λαιμό μαζί με το σταυρό έκρέμετο και ένα φυλαχτό... Άνοιξαν το φυλαχτό οι άδελφοί κ' ένα χαρτάκι βρήκαν γραμμένο ελληνικά.

«Πολλές άμαρτίες έχω, Κύριε. Μπροστά Σου δεν τολμώ να σταθώ. Άνάξια είμαι να Σε άρενίσω. Σύ, Κύριε, σώσε την άμαρτωλή δούλη Σου Καλυψώ».

***

Σ' ένα παλιό βιβλίο διάβασα την ιστορίαν αυτήν της ώμορφης Έλληνίδας, γραμμένην από την ποιητική πέννα του άθανάτου Πούσκιν και για την όποια και σ' άλλα του έργα η καρδιά του έσπρωχνε την σκέψη του.

Θυμήθηκα κ' εγώ τον έρωτευμένο ποιητή και

την ξανθιά Έλληνίδα, και στη ψυχή μου άντηχισε σαν μακρινή λυπητερή καμπάνα:

Όταν ήμουνα νέος και μ' έτρεφεν η έλπίδα σαν τρελλός αγαπούσα μία γλυκειά Έλληνίδα.

Άθήναι 1925

Β. ΚΛΑΡΙΝ (Άνδρέας Άλληνος)

ΩΡΗ ΚΟΥΒΑΡΑ

ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΖΟΦΟΥ,

Σε κείνους που με ρωτούν «γιατί άνεβαίνω στο θέατρο»

... —«Μονάχα η ψυχή μου, οίκτρο κουρέλι ξέφυγε απ' των σκυλιών τα δόντια και σέρνοντάς την ό άνεμος στού δρόμου τό χαντάκι την έφερε δική μου»... (Από τό ανέκδοτο βιβλίο μου «Ο Άνομος», 1923)

—Με φώναξαν τρελλό και μ' είπαν άστατο. Κ' εγώ, ήχο πιστή και άμερόληπτη, ένας διερμηνέας, ένας δούλος βοηθός, έστρεψα στην ψυχήν μου σαν σε ξένο και δίχως πόνο πειά, δίχως όδύνη—βρεθήκα—τη φώναξα τρελλή την είπα άστατη. Άλλη ήχο και άλλη άμέσως τρίτη, τέταρτη, άρπαξαν απ' τό στόμα μου τό φώνασμα και τ'όρριξαν σε γέλιο σε βουή ταχειά και άτελεύτητη στο άπειρο. Ταράχθηκαν ο ζόφος, που χωσμένη μέσα του έκείνη, σαν μοίρα στην κατάρα, μία έκλαιγε και ούρλιαζε μ' όδύνη άπελπισίας και μία γελούσε κοροϊδεύοντας τον έαυτό της πρώτα κ' ύστερα έμένα και τον κόσμο, ταράχθηκαν ο ζόφος που μέσα του έφώλιαζε και σπάραζε, μία χαραμάδα άνοιξε πλατεία και σκοτεινή και πρόβαλε η μορφή της, όλη πρόβαλε, την είδσ, τό όρκίζομαι, πρώτη φορά την είδα, μόνο εγώ κανένας άλλος, ποιός άλλος άλλωστε μπορούσε να την δει άφοϋ θεά του Άπειρου, ζωή του κάθε μέλους της, είνε η μοναξιά; Την είδα εγώ μονάχος, κανείς άλλος, εγώ πούμουν έχθρας της, όλόκληρη και άνέφελη έφάνηκε μπροστά μου του ζόφου η ψυχή. Παράδοξα, ενώ άλλο από έκτραυμα, άπαίσιο κακοϋργο έλεσινό, δεν ήταν δυνατό να περιμένο ν' άντικρύσω, άπλωσε άπαλά στην ύπαρξή μου όλη μία μορφή γλυκειά, γλιγνεμένη: δυό μάτια όπου θώπευαν καθώς κυττούσαν, σαν μέσα π'ό ένα νέφος θλίψης πόνου, νέφος όπου άπομεινε κ' έκείνο ήρεμο χωρίς έπίδειξη χωρίς άπαίτηση του δικαιώματος του τόσο φανερού, σαν σε άφανεια εκούσια, ίερή, καθώς όλόκληρη η έμφάνησή της έκελνη με την σιωπηλήν ύπερηφάνεια,—που μέκαμε να νοιώσω ταπεινώση—την ύπερηφάνεια μαρτυριού.

Αίμα, στα τρυπημένα χέρια και τό μέτωπο, και από τα χελη τάνοικτά όπου δεν έτρεμαν, έσταξαν αίμα. Δεν ήθέλησα να μου πνιγη με μόνη την έμφάνησή της τό μεγάλο μου γιαυτήν κατηγορητήριο, και είπα θέλοντας ν' άρχίσω μα και όπως να γύρευα να δικαιολογηθώ άντίκρυ της, είπα οβυσμένα και λειπόψυχα

—Ψυχή του ζόφου, με φώναξαν τρελλό και μ' είπαν άστατο!...

Έγινε σιγή, πίστευσα πως διάταξε η μεγάλη της γαλήνη να γενη για νάρχιση έκείνη ύστερα, καθώς άρχισε, να λέγη σαν να μη θέλησε νάκούση όσα είπα όπως να μη μιλοϋσμοναχά σε μένα μα σε όλους, σε πολλούς: όπου δεν φαίνονταν, στον κόσμο απ' άκρη σ' άκρη, στο Άπειρο που άκουε βουβό μ' αυτιά άμέτρητα, άρχισε να λέγη, και όλοένα που έλεγε αισθανώμουν ότι μιλούσα εγώ, και χαιρώμουν στη γλυκειά μεγαλειώδη όμιλία της, έχθρας μου ψυχής σαν νάμουν ο ίδιος και νάταν τα λόγια της άπολογία μου. Είπε:

—Με φώναξαν τρελλή και μ' είπαν άστατη. Μία πληγή άκόμα στο κορμί μου άσήμαντη, άφοϋ από της άλλες του μετώπου των χεριών, και από τό στόμα μου, σε τελευταίους ρανίδες πλέον έσταξαν αίμα. Δεν είνε φώνασμα που βγαίνω

απ' τον άπαίσιο στα μάτια σας ζόφο μου, θα έρχόταν η ώρα που θα βγαίνα και η ώρα έκείνη, ως είνε έτούτη. Ω, μη περιμένετε λόγια πολλά. Τι τάχα χρειάζονται; Δύο μόνο θα έφθαναν, «Έρμιάσθηκα, έτσι». Ο πόνος ο ξένος δικός μου τό ξένο κακό ήταν δράμα μου, ναί, φρούμιξα μέσα στα δράματα... Διψούσα γιαυτά, και τα πάθηνα. Κι' αν μέσα στο πνεϋμα σας μεγάλο όρθώνεται ένα «γιατί»; τάφηνω αναπάντητο. Ρωτήστε αν κ'όπου νομίζετε πως θα σας δώσουν απάντηση.—Έρμιά! Σείς όλοι είσθε μόνοι, μα γώ είμαι έρημη, σκεφθήτε, μονάχα εγώ και τό Άπειρο, έρημη έρημη, έρημη! Με λένε «του ζόφου». Άν είχα σε' αλήθεια τό Ζόφο τριγύρω μου όπως στα μάτια σας φαίνεται, τί άλλο θα ήθελα; Πόσο γλυκειά μία τέτοια συμπόνια, θα είχα τό Ζόφο, θα είχα, τό νοιώθετε; Μα έχω τό τίποτε. Κακοϋργα τα μάτια της φαντασίας, η πληγές που άνοίγουν βαθύτατες, μα εγώ δεν φαντάσθηκα, έγύρευσα μόνο να βρω ό,τι στη ζήση μου ήταν η πνοή μου, έκείνο που έπρεπε, δεν ξέρω από τί, να τό βρω, έστω άνύπαρτο! Η φύσις, ίσως, μουζολε στην ύπόστασή μου όλόκληρη την άκαμπτη αυτή άνάγκη, «Τρέχα να την βρής!», ναί, να τρέξω να βρω τό όμοίωμα, τό άνύπαρτο όμοίωμα, τή; μοναχής μου ύπαρξης, τό όμοιο με μένα, τον άβρετο σύντροφο του ένός, του όχι τό ναί! Κακοϋργα βάρβαρη αίμοβόρα σκληρή και χυδαία, η παράλογη άνάγκη η άπαράβατη, κ' έτρεχα, έτρεχα!... Άπάτες, πληγές, δράματα... Άπάτες! Ω, τ'έξερα, μπορούσα να βρω τό άνύπαρτο; Και όμως άνάγκη ως τον θάνατο. Και γελούσα, έκλαιγα, τραγουδούσα και ούρλιαζα, κατάρα! κατάρα, κατάρα! Κι' άκουσε μ' άκουσαν, με φώναξαν τρελλή και μ' είπαν άστατη... —

Έταψε. Τό ύστερνό στα χέρια στο στόμα και στο μέτωπον έφάνηκεν αίμα, και τα όλόγλυκα μάτια του μαρτυριού έσταξαν αίμα.—Γονάτισα. Ήρθε, με πηρε, με φίλησε και μου είλεν «έλα και πάμε.» Την άκολούθησα στο δρόμο του ζόφου μας, άνέβηκα τα μαρμάρια ύψη σκαλιά και όταν εδρέθηκα στο άπέραντο μέρος που οι άνθρωποι βλέπουν μικρό και όνομάζουν «Σιγήν του Θεάτρου», όταν εδρέθηκα επάνω εκεί, την έννοιωσα μέσα μου, νάναπαύεται—καυμένη ψυχή της όδύνης—σέναν ύπο γαλήνιο, αιώιο, όπως ο θάνατος. Η δύναμη του μαρτυριού της αισθάνθηκα να γινεται και δική μου, θυμήθηκα τα χείλη της όταν έπρόφεραν τη λέξη «δράματα» και κινήθηκα τώρα με τον ίδιο τρόπο τα δικά μου σένα χαιρτισμό, σαν πρόλογο, προς τον αιώιο σταθμό μου: «Μονάχα η ψυχή μου, οίκτρο κουρέλι ξέφυγε απ' των σκυλιών τα δόντια, και σέρνοντάς την ό άνεμος στού δρόμου τό χαντάκι, την έφερε δική μου...»

Άθήναι 1—3—25

ΩΡΗΣ ΚΟΥΒΑΡΑΣ

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

(Διήγημα)

—Τανίν, σ' αγαπώ... —Κ' εγώ σε λατρεύω, μικρό μου παιδί... Άσε με να χαϊδέψω τα χρυσόξανθα μαλλιά σου, να γύρω άπάνω στο δυνατό σου όμο. Είμαι ευτυχισμένη, τόσο ευτυχισμένη... Αυτή την ώρα, και τα πουλιά μου φαίνεται πως κελαδοϋν την αγάπη μας και τα λουλούδια γιορτάζουν τη δική μας γιορτή και τό κάθε τι γεννήθηκε και γίνηκε για μέε... —Ω! Τανίν, μη με κυττάζεις έτσι! Αυτά τα μάτια σου, τα πάντα γαλήνια και ήρεμα, γιατί ν' άγριεύουν και να εκοτεινιάζουν, σαν τον ήλιο που τον κρύβουν τα κακά και βαρεία σύννεφα; Άς τά να λάμψουν πάλι, όπως τα ήσυχα και καθάρια νερά για να δώ την αγάπη σου μέσα και να παραδοθώ όλόκληρος σ' αυτά... —Φοβάμαι για Σε, χρυσό μου αγόρι... Ζηλεύω την ίδια την αγάπη μας και τρέμω μη σε χάσω... Πονώ, γιατί με τρώει η άμφιβολία μην αγάπησες κ' άλλη... μη καμιά μέρα φύγης κ' αφήσης την δική μου άγκαλιά. Ω! μικρέ μου Λώρη, πέσμου ακόμη μία φορά, πως μ' αγαπάς,

πώς μ' αγαπᾶς πολὺ-πολύ, πῶς θὰ μ' αγαπᾶς πάντα... ὅ, τι κι' ἄν σου συμβῆ...

—Πόσο εἶσαι παιδί ἀκόμη, καυμένη Τανίν, κι' ἄς εἶσαι πειὸ μεγάλη ἀπὸ ἐμέ. Ἀμφιβάλλεις γιὰ τὸν ἔρωτά μου, σὲ στιγμῆς, ποῦ βλέπεις, πῶς ἡ ζωὴ σου εἶναι δική μου ζωὴ, ἡ πνοή σου, πνοή μου, τὸ γέλιο σου χαρά μου καὶ τὸ δάκρυ σου πόνος μου. Διῶξε ἀπὸ τῆ ψυχῆ σου τὸ σπαράκι τῆς ζήλειας καὶ τῆς ἀμφιβολίας καὶ κρύψε τὴ κεφαλάκι σου με' στὴ θερμὴ φωλιὰ τῆς ἀγκαλιᾶς μου... ὦ, μά τί κλαῖς;

—Δικαιολόγησέ με χρυσῆ μου ἀγάπη... Δίγες μέρες χαρᾶς κι' εὐτυχίας ἄλλοτε πληρώθηκαν με δάκρυα καὶ λύπες ὀλάκερων χρόνων. Κι' ἡ τωρινὴ μου μεγάλη εὐτυχία ἀκόμη με τρομάζει γιὰ τὸ μέλλον. Εἶναι τόσοσιν κακοὶ καὶ σκληροὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ ψυχροὶ τύποι καὶ νόμοι τους....

—Δησιμόνησε ἐντελῶς τὸ παρελθόν, Τανίν, καὶ περιόρισε τὴ ζωὴ σου ὀλόκληρη στὴ δική μας ἀγάπη... Μὰ γιὰ πές μου, ἔχεις ἀγαπήσει κι' ἄλλοτε; Κι' ἦσουν δυστυχισμένη;

—Τὴ ζητᾶς νὰ μάθης καυμένη Λώρη. Μιὰ ἱστορία γεμάτη ἀπὸ στεναγμοὺς καὶ πίκρες. Αὐτὴ, ποῦ μῶχι ἀφήσει τῆς στιγμῆς τῆς μελαγχολικῆς, ποῦ σ' ἔκαμαν νὰ με προσέξῃς κ' ἔσως νὰ μ' ἐρωτευθῆς. Μὰ τί τὸ θέλεις τὸ παρελθόν; Ἄς τὸ λησμονημένο... κι' ἄς μὴ ταρτάτουμε μ' αὐτὸ τὴ σημερινὴ γιορτὴ τῆς πρώτης μας θυσίας στὸν Ἐρωτα...

—Καταλαβαίνω γιὰ τὴ δισταξίαι... Μὰ εἶμαι ἀρκετὰ λογικὸς γιὰ νὰ μὴ ζηλεῶ τὸ παρελθόν σου. Ἦθελα ὅμως ν' ἀκούσω τὴν ἱστορία αὐτὴ, ποῦ στὴν ἐνθύμησί της τὰ πλάνα αὐτὰ μάτια σου δείχνουν σὲ μιὰ ἀστραπὴ τὸ πόνον καὶ κάποια ἀγρία ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς σου... Νάτα' πάλιν! Κλαῖστα, Τανίν, γιὰ τί με τρομάζουν....

—Ναί! ἔχεις δικη. Θυμήθηκα πάλι τῆς κακῆς καὶ πένθιμης ὥρας... Κι' ἀφ' οὗ τὸ ζήτησες, θὰ σοῦ πῶ με λίγα λόγια τὴν ἱστορίά μου, καὶ εὐ πές μου, ἂν ἔχω δικη ποῦ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ. Μὰ ὀρκίσου με, πρῶτα πῶς δὲν θὰ ζηλέψῃς...

—Στὴν ἀγάπη μας, Τανίν στὴν ἀγάπη μας.

—Ἄκου λοιπόν! Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, σὰν πηγαινα στὸ Πολυτεχνεῖο νὰ πάρω μαθήματα ζωγραφικῆς συχνὰ συναντοῦσα στὸ δρόμο, ἓνα νέο εὐμορφο καὶ ξανθὸ σὰν τὸν ἥλιο.

—Ἦταν πειὸ εὐμορφος ἀπὸ μέ, Τανίν;

—Ὅχι! Σοῦ ἔμοιαζε μάλιστα πολὺ καὶ αὐτὴ ἡ ὁμοίότης ἔσως μ' ἐσπρωξε περὶ εὐκολα κοντὰ σου. Σιγὰ-σιγὰ ἐγίνηνεν ὁ ἔσκιος μου καὶ μιὰ βραδυὰ, τὴν ὥρα, ποῦ γύριζα σπῆτι μου μ' ἐκόντευε. Ἐβραχε, πῶς τὸ θυμάμαι, φιλήφιλή βροχὴ καὶ ἓνας ἀέρας κρύος καὶ δυνατὸς ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους νὰ προχωροῦν με μεγάλα καὶ γρήγορα βήματα. Ζήτησα νὰ τὸν ξεφύγω... Μὰ τὰ πόδια μου δὲν μάκουσαν καὶ ἡ καρδιά μου κτυποῦσε δυνατὰ.... Ἄρχισε νὰ μοῦ μιᾶ σιγὰ καὶ νὰ μοῦ τραγουδᾷ τὴν ἀγάπη του. Τότε πρῶτῃ φορᾶ ἔκουσα τὴ σιγαλή καὶ μαλακιά φωνή του καὶ τὰ λόγια του τόσο εὐμορφα καὶ τόσο γλυκὰ ἀντηχῆσανε θαθεῖά μεσ' τὴ καρδιά μου... Ὑστερα ποῦ τὸν γνώρισα κ' εἶδα, πῶς ἦταν καὶ λίγο ποιητῆς, κατάλαβα γιὰ τί καὶ τὰ λόγια του ἦταν τόσο ἀρμονικὰ καὶ τόσο πλάνα...

Ἀπὸ τότε συναντηθήκαμε πολλὲς φορὲς, πότε ἔξω σιτῆς ἔξωγῆς, πότε στὸ δρόμο πεταχτὰ... Ἀγαπηθήκαμε τρελλὰ καὶ σὰν νέοι, κεινὸς μεγαλύτερός μου, ἀρχίσαμε νὰ πλάθουμε ὥρατα ἔνεια γιὰ τὸ μέλλον μας. Ἦταν ἀνεξάρτητος μῶλεγε, μ' ἀγαποῦσε θὰ μ' ἐπαίρνε... Κι' ἐγὼ μικροῦλα ἀκόμη τοῦ παρεδόθηκα ὀλόκληρη καὶ τοῦ παρέδωκα καὶ τὸ πολυτιμότερο ἀγαθὸ ποῦχά στὸν κόσμον.

—ὦ, Τανίν, καὶ σ' ἀφῆσεν ὕστερα. Ἦταν ἀρχεῖος...

—Ὅχι, δὲν μ' ἐγκατέλειψε, χρυσὸ μου παιδί... Σὰν σὲ μιὰ στιγμῆ, ποῦ σὲ σπρώχνει κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὴ θέλησί σου καὶ οἱ δονατοὶ τὴν λένε ἀνθρώπινη ἀδυναμία, πέσαμε στὴν ἀμαρτία τὴ κρύψαμε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ ζήσαμε μαζὺ κρυφῶ, μονάχοι παραδομένοι ὁ ἓνας στὸν ἄλλο.... Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσες μῆνες ἓνα ἀγοράκι γεννήθηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτά μας, μὰ ἡ χαρὰ μας καὶ ἡ εὐτυχία

μας γιὰ τὴ γέννησι αὐτὴ σβήσθηκα καὶ μαράθηκε σὰν ὄλες ἢ χαρὲς στὸ κόσμον αὐτό, ἀπὸ τὸ γρήγορο θάνατο τῆς μητέρας μου, ποῦ δὲν εἶχα τίποτε μεγαλύτερο καὶ πλεῖο ἀγαπτό. Ἀσφαλῶς ἡ δική μου ἔνοια καὶ ἡ πίκρες γιὰ τὴ παράνομο ζωὴ μου τὴν ἔδιωξαν πειὸ γρήγορα ἀπὸ κοντὰ μου. Στὸ κρεβάτι τοῦ θανάτου της κι' ἐφ' τῆς κλειοῦσε τὰ μάτια ὁ Παῦλος....

—Παῦλος εἶπες, Τανίν, Παῦλο τὸν ἔλεγαν;

—Ναί, παιδί μου μὰ γιὰ τί χλώμιασες;

—ὦ τίποτα! Μιὰ ὑποψία μιὰ ψεύτικη καὶ σκληρὴ ὑποψία... Μὰ προχώρησε....

—Ἐκεῖ σιμὰ λοιπόν ὁ Παῦλος μοῦ ὀρκίσθηκα νὰ νομιμοποιήσῃ τῆς σχέσεις μας, γιὰ τί οἱ ἄνθρωποι δὲν τῆς στήριζον ἀπάνω στὴν ἀγάπη, ποῦ εἶ τὸ φυσικὸ κι' ἀληθινὸ, μὰ στοὺς τόπους, πῶδαλαν οἱ ἴδιοι. Κι' ἔτσι ἔγινε ὁ γάμος μας ἀπλὸς σ' ἓνα ἐρημικὸ ἐκκλησάκι. Πόσο ἔκλαψα κείνη τὴ βραδυὰ καὶ καθαρὴ πλεῖα προσευχήθηκα στὸ Θεὸ γιὰ τὴ μητέρα μου καὶ γιὰ μᾶς... Μὰ ὁ Θεὸς φαίνεται δὲν συγχωρᾷ εὐκολα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὄχι περισσότερο ἀπὸ μῆνα, ὁ Παῦλος μιὰ βραδυὰ γύρισε στὸ σπίτι μελαγχολικὸς καὶ βαρυστασιμένος. Σ' αὐτὸν ρώτησα τί ἔχει δὲν μὲ κρυφτε τὴν ἀλήθεια, γιὰ τί δὲν μοῦ τὴν ἔκρυβε ποτέ. Εἶχε ἔλθει ὁ πατέρας του, ποῦχε μάθει τὸ γάμο μας καὶ εἶχαν μαζὺ πολὺ φιλονικῆσει. Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ, τὴ ταπεινωτικὴ, καθὼς ἔλεγε, αὐτὴ ἐνωσί μας καὶ τοῦ ζητοῦσε πότε παρακλητικὰ, πότε θυμωμένα νὰ γυρίσῃ σπῆτι του κοντὰ στὴν ἀρρωστη ἐξ αἰτίας του μητέρα του...

—Καὶ τί γίνηκε ὕστερα, Τανίν; Ἐφυγε;...

—Πάλαισε κι' αὐτὸς καὶ γὼ πάλαισα νὰ μὴ μᾶς κάμουν τὸ κακό, ποῦ ἤθελαν καὶ ζήτοῦσαν. Γιὰ τί νὰ μᾶς χωρίσουν; Καὶ τί θὰ γινόταν τὸ ἀθῶο παιδάκι μας, τὸ λατρευτὸ μου ἀγόρι. Μὰ οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακί. Δημιούργησαν ἓνα ψεύτικο τηλεγράφημα, πῶς πέθανεν ἡ μητέρα του καὶ τὸν τράβηξαν ἀπὸ κοντὰ μου. Ἀπὸ τότε δὲν ἔμαθα τίποτε γι' αὐτόν.... Μονάχα ἀπὸ τὸν πατέρα του ἔλαβα ἀργότερα κάμποσα λεφτὰ μ' ἓνα πρόσωπο, κι' ἔνα γράμμα του νὰ μὴ ζητήσω ποτέ νὰ μάθω γιὰ τὸν ἄνδρα μου, γιὰ τί γιὰ τί ἦταν περιττὸς εἶχε φύγει μακριὰ... Ἐκλαψα, πόνεσα, ἀγροπνη παραδόθηκα στὴ λύπη μου μερὸνυχτα ὀλόκληρα... Μὰ σὰν μῶμεινε τὸ παιδάκι μου ψευτοπαρηγορήθηκα κ' ἀπασχολήθηκα ὄλες διόλου στὴν ἀνατροφή του.

Ἦτανε γιὰ δυὸ χρόνια ὀλόκληρα, ποῦ ἔζησα μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον ἢ μόνη μου ἐλπίδα καὶ ἡ καλύτερή μου παρηγοριά.

Μὰ ἡ μοῖρα, ἡ κακιά μοῖρα σὰν ἀρχίσῃ νὰ κτυπᾷ, κτυπᾷ ἀλύπητα. Μιὰ μέρα ἔπεσε κι' αὐτὸ βαρετὰ ἀρρωστο στὸ κρεβάτάκι του γιὰ νὰ μὴ σηκωθῆ πλεῖα. Κι' ὅταν μέσα ἀπὸ τὴ φτωχὴ ἀγκαλιὰ μου τράβηξαν τὸ μικρὸ ἄψυχο σωματάκι του, τράβηξαν καὶ τὴ δική μου ζωὴ... Ἐμεινα ὄρες, μέρες ὀλόκληρες ἀνίσθητη σὲ κάθε τί, ποῦ γινώτανε γύρω μου. Βάσταξα ὅμως καὶ εἰς κτύπημα αὐτό—γιὰ τί; μήπως ξέρω γιὰ τί;—μὰ ὅταν σιγὰ-σιγὰ ξύπνησα ἀπὸ τὸ ψυχικὸ μου λήθαργο, ἤμουν μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἐντελῶς διαφορετικὴ. Παραδόθηκα στῆς τρέλλες, τὰ γλέντια, στὸ ποτό, γιὰ νὰ ξεχάσω... Κι' ἀπὸ τότε ζῶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ καὶ γλεντῶ γιὰ νὰ ζῶ... Ἄ, μὴ λυπᾶσαι, θάβῃ μιὰ μέρα, ποῦ θὶ δώσουν λόγο αὐτοὶ, ποῦ με σῦρανε στὴ τωρινὴ μου περιφρονημένη ζωὴ. Μὰ τώρα θὰ ἡσυχάσω, δὲν εἶν' ἔτσι ἀγαπημένε μου Λώρη;

Μὰ σὺ τρέμεις, τί ἔχεις;... Γιὰ πές μου;...

—ὦ, τίποτε, Τανίν. Μὰ πέτε μου δὲν ἔμαθες ἀπὸ τότε τίποτε γιὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Καὶ τ' ὄνομά του, πῶς ἦταν... λέγε μου....

—Χρυσὸ μου παιδί, τί ζητᾶς νὰ μάθης.. Νὰ Παῦλος Δερλές....

—Ἐδέματα, Τανίν! ὄχι! εἶναι ψέμμα!... Αὐτὸς ἦταν ὁ ἀδελφός μου.... Μὰ δὲν μπορεῖ. Ὅχι δὲν μπορεῖ.... Πές μου γρήγορα, λέγεσαι λοιπόν Ἐλδα, αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά σου.... Θεέ μου! εἶναι ἀλήθεια!

—Ναί.... εἶναι ἀλήθεια. Στὴν ἀτυχῆ ζωὴ, ποῦ ζοῦσα

δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω τὸ ὄνομά μου καὶ ὄνομά του... Καὶ τᾶλλαξα.. Μὰ τί νὰ γίνῃ τώρα, Λώρη... Φοβᾶμαι καὶ γι' ἄλλο κακό. Φύγε ἀπὸ κοντὰ μου καλύτερα, φύγε μακριὰ... Θὶ ξεχάσῃς καὶ θὶ ξεχάσω...

—ὦ, Τανίν, νὰ ἡ ἐκδικησί, ποῦ ζητοῦσες. Τώρα μὲ

μισεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι; Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ τόσο.... ὦ μὴ μὲ διώχνῃς Τανίν, ὄχι μὴ μὲ διώχνῃς. Ὑποφέρω πολὺ. Μὰ ἔχεις δικη... δὲν πρέπει νὰ μείνω περὶ κοντὰ σου. Ναί! Ἄντιο Τανίν, ἀντίο....

Ἀύγουστος 1924

ALEX

Ὀλύμπια

Τόσκα

Εἰς τὰς Ὀλύμπιας ἐδόθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔκτακτος παράστασις μελοδραματικὴ με τὴν «Τόσκα» τοῦ Ρουσσίνι. Οἱ κ. κ. Στ. Ἐρηέλλης ὡς Σκάροπια καὶ Λε—Πόλλας ὡς Μάριο, ἀπέσπασαν ἀβίαστα τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινου, ἐπίσης ἡ κ. Σωσὼ Κανδύλη εἰς τὴν Pregonia κατεχειροκροτήθη. Οἱ κ. Κ. Βακόντιος ὡς Ἄγγελόττι πολὺ καλός.

Κυβέβης

Θιάσος Παλαιολόγου Πατρικίου

Ὁ θιάσος συνεχίζει τὰς παραστάσεις του με τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ κ. Α. Βώττη «Φιρουλί—Φιρουλά» ἐτοιμάζον πυρετωδῶς τὴν νέαν μουσικὴν Φάρσαν «Φέξε μου Γλύστρησα» τοῦ Κορίνο ντὲ Κάστρο.

Κοτοπούλη

Θιάσος Μαρ. Κοτοπούλη

Ὁ θιάσος τῆς κ. Μαρ. Κοτοπούλη εἰς τὸ εἰς τὸ ὁμώνυμον θέατρον ἀνεβίβασε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τὴν νέαν φάρσαν τοῦ Raoul Praxy «Τράβα τὸ Κορδόν».

Ἡ ὁπόθεσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ, πλήρης σπαρταριστῶν ἐπεισοδίων καὶ κωμικῶν σκηνῶν θὰ κρατήσῃ ἐπὶ πολὺ τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρον. Ὁ φαροσὲρ Μπουζιάρ (Μυράτ) ὑπάλληλος γραφείου Συντάξεων, διὰ νὰ γελᾷ με τοὺς συναδέλφους-του, δημοσιεύει εἰς μίαν ἐφημερίδα, ὅτι ὁ Γκροσσάρ (Λογοθε ἴδης) ἐπίσης συναδέλφος του, ἐκλήρ νόμισησεν ἔν δισεκατομμύριον φράγκων. Ἐκ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς ἀναστατώνεται ἓνας κόσμος ὀλόκληρος, τὸ χρηματιστήριον, ἡ Ἀστυνομία, ἡ οἰκογένεια τοῦ συνταξιούχου καπνοδοχοκαθαριστοῦ τῆς Βουλῆς Μπρεταντῶ (Χρυσομάλλη) ποῦ ἐνοστάλησεν ἓναν γαμπρὸ ἑκατομμυριοῦχο, ἡ θυρωρὸς κ. Μωττεβίλ (Μ. Ροζάν) ὁ κοκοττόκοσμος κλπ. Καταλήγει δὲ ὅστε ὁ ἀγαθὸς ὑπάλληλος Γκροσσάρ ὅστις λόγφ τῆς καλωσύνης του ἦτο καταδικασμένος ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του νὰ διεκπεραιώσῃ ὀλόκληρον τὴν κίνησιν τῆς ἐργασίας τοῦ γραφείου τῶν Συντάξεων, νὰ κερδίσῃ εἰς τὸ χρηματιστήριον ἀπὸ τὰς ἀγορὰς ποῦ διὰ λογαριασμόν του ἔκαμιν ὁ Βαντεβεγαίτε (Γ. Ἀποστολίδης) τραπεζομεσίτης, ὑποθέτον τὸν Γκροσσάρ δισεκατομμυριοῦχον καὶ νομίζων, ὅτι τοῦ ἀπέσπασε πρὸς τοῦτο ἐντολήν.

Ὡς κορυφωμα δὲ τῆς μεγάλης του τύχης εἶναι νὰ κερδίσῃ τὴν καρδίαν τῆς χειρωμένης κόρης τοῦ Μπρεταντῶ Ὀδέττης (Αἰμ. Λογοθετίδου) τὴν ὁποίαν τρελλὰ ἀγαποῦσεν ὁ Φαρσέρ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐξωφρενικῆς αὐτῆς φάρσας κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ κ.κ. Λογοθετίδης, Χρυσομάλλης, Μυράτ καὶ ἡ κ. Μεο. Ροζάν ἐνσαρκώνουν καὶ δυναμώνουν πραγματικὰ τοὺς ρόλους των. Ἐπί-

σης οἱ κ. κ. Ἀποστολίδης, Παπαγεωργίου, Μαρίας, Βλαχοπούλου καὶ αἱ κ. κ. Λογοθετίδου, Ἰωαννίδου καὶ Ἀναγιάννη, κρατοῦν με θαυμαστὴν ὑπόκρισιν τοὺς ρόλους των.

Ἐλδὸν Ἰντεάλ

Δὸν Κάρολος

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἤρχισε προβαλλομένη ἀπὸ τῆς ὀδῆσος τοῦ Κινηματοθεάτρον Σαλὸν Ἰντεάλ ἡ μεγαλοπροετῆς καὶ ἱστορικὴ τανία τοῦ «Δὸν Κάρολο» οἱ δὲ καλλιτέχνη τοῦ μελοδραματός μας Ἰ. Ἀγγελόπουλος, Γ. Λε—Πόλλας καὶ Γ. Μουλᾶς καὶ ἡ κ. Ἐλ. Βλαχοπούλου ψάλλον, καταχειροτοῦμενοι τὰ ἀκόλουθα μέρη ἀπὸ τὸ σχετικὸν μελόδραμα τοῦ Ἰ. Βέρδη.

- 1) Romanza Don Carlo, Δε—Πόλλας,
2) Canzone del Velo, Δε—Πόλλας - Ἐλ. Βλαχοπούλου,
3) Duo Δε—Πόλλας—Ἰ. Ἀγγελόπουλος,
4) Duetto Elisabetta—Don Carlo, Ἐλ. Βλαχοπούλου—Δε Πόλλας,
5) Aria di Filippo, Γ. Μουλᾶς,
6) La morte di Rodrigo. Ἰ. Ἀγγελόπουλος καὶ
7) Pregoniera, Ἐλ. Βλαχοπούλου.

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ διακεκριμένος μας βαρύντονος κ. Ἀγγελόπουλος σκέπτεται τὴν ἀναύστασιν τοῦ μελοδραματος, ἅμα ὡς λήξῃ ἡ παρὰ τῷ ἀνωτέρφ κινηματοθεάτρφ ὑποχρέωσις του.

Αἶδουσα Παρνασσῶ

Προεσπερὶς—Σιγάλα

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Αἶθουσαν τοῦ Παρνασσῶ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἀπαγγελίας κ. Σιγάλα, ἔκτακτος καλλιτεχνικῆς προεσπερὶς. Ἀπήγγειλεν ἡ Ἄνις Σιγάλα καὶ ἄλλα διάφορα με καταπληκτικὴν τέχνην, καταχειροκροτηθεῖσα.

Ἐπίσης τὸ πρόγραμμα ἐποικίλλετο με τραγοῦδι, ἐκ μέρους τοῦ κ. Χαο. Ζαμιάνου βαθυφώνου τὴν «Calugna» τοῦ Κουρέως τῆς Σεβίλης, τὴν «Μουσικὴν» τοῦ «Ροδίου», τὴν «Ballada» τοῦ Faust παρὰ δὲ τῆς κ. Ὀλγας Βαλτετσιώτῃ (Ρεβέκαζ) τὸ «Ave Maria» τοῦ Στ. Βαλτετσιώτῃ καὶ τὴν «Κόρη τοῦ Βουνοῦ» τοῦ Θ. Σακελλαριδῆ με ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Ὀδεῖον Ἀθηνῶν

Ρίκα Δελμουλῶ

Τὴν 23ην τρέχοντος μηνὸς εἰς τὴν Αἶθουσαν τοῦ Ὀδεῖου Ἀθηνῶν ἡ ἐκ Βρυξέλλων ἀφιχθεῖσα ὁμογενὴς νεαρὰ καλλιτέχνης τοῦ πλάνου Ρίκα Δελμουλῶ, δίδει τὴν προαναγγελθεῖσαν συναυλίαν «Recital» με συνθέσεις τῶν Rameau Chopin, Beethoven, Cesar Frank, Scriabin καὶ Alperiz.

Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης, πληροφοροῦμεθα ὅτι ἔχει

diplôme de Virtuosité του Βασ. Ωδείου των Βρυξελλών.

Ἄπὸ τὰς Ἐσαρχίας

Ἐκ Δεσσαλονίκης

Ἀφίκετο ὁ θεατρὸν καὶ ἐπιχειρηματίας τοῦ «Μεγάλου Ἀλεξάνδρου», θερινὸν θέατρον πρὸς παραλαβὴν θιάσου διὰ τὴν ἐρχομένην θερινὴν περίοδον.

Πάτρι

Θιάσος Β. Ἀργυροπούλου

Ἐξακολουθοῦν αἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου κ. Β. Ἀργυροπούλου εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον Πατρῶν μὲ τὸ γνωστὸν ρεπερτοριὸν του, συγκεντρῶνων κάθε βράδι πολυπληθεῖς καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον.

Λαρίσα

Θιάσος Σάνδη-Ἀμυρᾶ

Ἀπὸ ἡμερῶν εὐρίσκειται ἐν Λαρίσῃ ὁ θιάσος Σάνδη-Ἀμυρᾶ, δίδων καθ' ἑκάστην παραστάσεις.

Βαθὺ-Λάμιν

Θιάσος Λαμπάκη-Σύλβα

Εἰς τὸ Βαθὺ ὁ θιάσος Στ. Λαμπάκη-Νικ. Σύλβα δίδει σειρὰν παραστάσεων μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ θιάσος συνίσταται ἐκ τῶν κ. κ. Ν. Σύλβα, Στ. Λαμπάκη, Γ. Κουκούλη, Μ. Μαργέλη, Γ. Γρηγορίου καὶ τῶν κ. κ. Νίνας Σύλβα, Εὐανθίας Βανδώρου, Χρυσ. Γρηγορίου κλπ.

Διὰ τὸ ὡραῖον φύλον

ΔΙΑΙΤΑ

Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ τρώγῃ διὰ νὰ ζῆ καὶ ὄχι νὰ ζῆ διὰ νὰ τρώγῃ ἢ ἐν γένει κατασκευὴ τῆς δὲν τὴν προδιαθέτει εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ τροφὴν ἀφθονοῦ ὀφείλει ἐπομένως νὰ λαμβάνῃ μετρίαν ποσότητα τροφῆς ἂν θέλῃ νὰ διατηρήσῃ τὰς γραμμάς τοῦ σώματος καὶ τὸ εὐχαρι τῶν στροφῶν.

Παρὰ τῆ γυναικὶ ὑπάρχει πάντοτε ἐν εἶδος τῆσως πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ ἐτροφίαν, τοῦτο ὁμως πρέπει ὄχι μόνον νὰ πολεμηθῇ ἀλλὰ καὶ νὰ προληφθῇ.

Ἡ λεπτότης τῆς χορᾶς τοῦ προσώπου τῆς γυναικὸς ἀπαιτεῖ τροφὴν λευκὴν καὶ ἀπηλλαγμένην εὐπιπνῶν φλογιστικῶν δυναμῶν νὰ προξενήσῃ φλογώσεις ἐπὶ τοῦ λεπτοφυοῦς σώματος τῆς ὀφείλει προσέτι τελείως ν' ἀπέχῃ ἀπὸ τῶν οἰνοπνευματῶν ποτῶν καὶ ἀπὸ ἐκείνων ἀκόμη τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται ὑπὸ τὴν ὑποκριτικὴν μορφήν τῶν ἡδυπότων διὰ κυρίας ὁ χαρὶς οὗτος τρόπος τῆς μεταμορφώσεως τοῦ δηλητηρίου καὶ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τὴν ὀργανισμόν δίδει εἰς τὸ σίμα δριμύτητα, ἣ-τις δὲν βραδύνει νὰ ἐκδηλωθῇ πρὸς τὰ ἔξω.

Ἄλλ' ἂν ἡ ὠριότης, εὐτα τυραννική, ἐπιβάλλῃ νόμους πολὺ σκληροῦς, ἀφ' ἐτέρου ἀμοίβει οὕτῃ ἀφθόνως ἐκείνας εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδαψιλεύει τὰ δῶρά της ἡ χάρις τούτων λοιπὸν δύναται νὰ κάμῃ καὶ τινὰς θυσίας διὰ τὴν ὠριότητά

ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

Ο ΠΡΩΤΟΣ

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἀπὸ τῆς συστάσεώς μας ὡς Κράτους, ποτὲ κανεὶς ἀπὸ τοὺς κυβερνήτας μας δὲν ἐφρόντισε νὰ περιορίσῃ τὴν ἀκατάσχετη αὐτὴ σπατάλη, μὲ τὴν ὁποία χορηγοῦνται εἰς τὴν χώρα μας τὰ πανεπιστημιακὰ πτυχία καὶ γενικῶς οἱ τίτλοι σπουδῆς. Τὸ κακὸ ὅμως αὐτὸ κατὰ τὴν τελευταία πολεμικὴ περίοδο, ἔλαβε τέτοιες διαστάσεις, ὥστε νὰ μὴ παραξενευεταί κανεὶς ὅταν βλέπῃ ἢ ἀκούῃ, ἕνα γιατρὸ νὰ ὑποστηρίξῃ πῶς ἡ φαντασιοπληξία εἶναι ἀσθένεια κληρονομικὴ, ἕνα δικηγόρο ὁ ὁποῖος νὰ ἀγνοῇ σὲ ποιά

περίπτωσι διορίζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριον ὁ ἐμβρῦνός τις ἢ ποῖος εἶναι ὑπόχρεος ἐκ τοῦ νόμου εἰς σύστασιν προικός, ἕνα ἀρχιτέκτονα πού νὰ μὴ ξέρῃ νὰ ὑπολογίσῃ τὰς γωνιάς στήλας μᾶς ἀσκοδομῆς, ἕνα καθηγητὴν τῆς Φιλοσοφίας πού νὰ μὴν ἀσυνκλήνησῃ μπροστὰ εἰς τὴν ὑπέροχη εἰκόνα τοῦ μᾶς παρουσιάζει, σὲ πρόσωπο τοῦ θυρωροῦ τοῦ Καλλίου, ὁ Πλάτων, ἕνα καθηγητὴν τῶν Μαθηματικῶν πού νὰ μὴ ἔχῃ ἰδέαν ἀπὸ τί συστατικὰ ἀποτελεῖται τὸ Φεγγάρι ἢ ἕνα πλοίαρχο πού νὰ χάσῃ ὅταν τοῦ λέῃ κανεὶς γιὰ τὴν Ἀρχὴ τοῦ Ἀρχιμήδη ἢ γιὰ τὴν ναυμαχία τοῦ Ἀβουκίου.

Φαίνεται πῶς εἶχε πολὺ δίκην ἡ ἐπιτροπὴ ἐκείνη τῶν Ἀπόκρεω, εἰς τὴν Θεσσαλονίκη, πού ἔδωσε τὸ πρῶτον βραβεῖο σὲ κάποιον φουρνάρον, ὁ ὁποῖος φουρνίζοντας κούτσουρα ἐξεφουρνούσε τοῦβλα. Εἶναι, ἀλήθεια, πολὺ περίεργον, νὰ μὴ θέλουν οἱ διάφοροι αὐτοὶ πτλοῦχοι νὰ καταλάβουν πῶς ἡ κοινωνία, ὁ ἀσθηρὸς τοῦ καθητῆνος κριτῆς, εἶναι ἐκείνη πού χορηγεῖ τὰ διπλώματα, καὶ ὄχι τὰ διάφορα ἄσυλα καὶ λοιπὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα.

Αὐτὰ τὰ πράγματα φαίνεται πῶς δὲν τὰ σκέφθηκε ἕνας πρῶτην ναυτοεφορρωτής, ὁ ὁποῖος ἀφ' οὗ ἔπλεε ἐπὶ τόσα χρόνια εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀμαθείας, κατῶρθεωσεν, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς ἐλιγμούς καὶ λοξοδρομίας, νὰ πάρῃ τὸ διπλωμά του, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ νομίξῃ πῶς μπορεῖ νὰ διοικήσῃ καὶ ὀλόκληρον τὸ Βρετανικὸ στόλον.

Παρουσιάζεται, λοιπόν, σὲ κάποιον συγγενῆ του ἐφοπλιστῆ—γνωστὸν εἰς τὸν ναυτικὸν κόσμον, γιὰ τὴν ἰκανότητά πού εἶχε νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ἔργο του καὶ τὰ φυσικὰ ἀκόμη στοιχεῖα—καὶ ἤξισσε νὰ τοποθετηθῇ ἀμέσως πρῶτος πλοίαρχος, καὶ μάλιστα εἰς τὴν «Ρουμπίνα» πού ἦταν τὸ καλύτερό του καράβι.

Ὁ ἐφοπλιστῆς, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε, ἐξ ἰδίας πείρας, μὲ τὴν τυχοδιωκτικὰ μέσα κατῶρθεωσε νὰ ὑφαρπάξῃ ὁ συγγενῆς του τὸ διπλωμα, ἠρηνήθη, προφασισθεὶς ὅτι δὲν ἔχει θέσι κενὴν.

Ἄλλὰ ὁ Τζανέτος—αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ διπλωματούχου,—ἔκαμε τὸν κόσμον ἄνω κάτω. Ἐπρετε ἀφ' οὗ πῆρε τὸ διπλωμά του, ὅπως κ' ὅπως, νὰ βουτηχθῇ σὲ κάποιον προὑπολογισμό. Κόλλησε, κυριολεκτικῶς, ταμποῦρι εἰς τὸ μεγαλόσχημον συγγενῆ του, ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἀπὸ τὸ τόσο φόρτωμα πού τοῦ ἔκαμε ἀπεφάσισε νὰ τὸν προσλάβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσία του, ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους καὶ συμφωνίας:

1. Κατὰ τὸ διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ «Ρουμπίνα» θὰ διατηρεῖται ἀνθηρὰ καὶ ἀκαμιαία, ὁ κ. Τζανέτος θὰ ὑπηρετῇ ὡς Τρίτος πλοίαρχος.

2. Ὅταν ἀρχίσῃ ἡ «Ρουμπίνα» μου νὰ παρακαμάξῃ, θὰ ἐξελεχθῇ εἰς Δεύτερον, καὶ ὅταν θὰ εἶναι γιὰ τὸ πάτο, θὰ ἀναγορευθῇ.....Πρῶτος.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΤΡΑΥΛΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Τὴν περασμένη Κεριακὴ μάγκα, εἶπα κ' ἐγὼ «ρέ, δὲν πάω σένα χορὸ νὰ σκοτώσω λίγο τὴν ὥρα μου!» Σηκώνουμαι λοιπὸν ἀδρεφάκι, πάω σὲ βλάμη τὸν μπαρμπέρη τὸν Αὐγουστο καὶ τοῦ λέω:

«Ακου δὼ ρε Αὐγουστο θέλω μάγκα κατάρωμα καὶ λάδωμα μαλλιῶ μερακλαντάν, λάκα-λούκα, περγαμῶτα καὶ μαντέκα σὲ μουστάκι πού νὰ τὸ κρατᾷ σὺν φραντζέζικο ἐρωτηματικῶ.

«Ἐννοια σου κύρ Μίστο καὶ θὰ σὲ κάνω μέγκλα. Κάθευμε, λοιπὸν, εἰς τὴν πολυθρόνα, μού δίνει μὴν ἐφημερίδα κ' ἀρχίνησε ἀδρεφάκι ὁ καλλωπισμὸς τοῦ ὑποκειμένου μου. Ξούρισμα μὲ διπλὸ μπερντάκι σαχλέ-ῶ-λαί, φριζιὸν φρί-κομφρί, πούντρα, μπέν-μίζ, κατσάρωμα σάν-φασόν, σιδέρωμα μύστακος πρίν-φίξ, μασσάζ φρουϊ-γκλασέ, μανικιούρ πτί-φούρ, μυρουδιές ἔνε κ'—ἐν, βούρτσισμα πλίγκι-πλόγκ καὶ γιάλισμα σκαρπινιῶ κακ-ἀράπ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔγινε πλάσμα βγαίνω, σταματῶ ἕνα ταξὶ καὶ μὲ εὐταξὶ καὶ τὴ δημοσιογραφικὴ μου ἀξιοπρέπεια, μπαίνω στὰ «Ὀλύμπια».

—Εἰσιτήριο κύριε, μού λέει κάποιος πού 'τανε εἰς τὴν πόρτα.

Εἶμαι δημοσιογράφος τοῦ λέω, παίζοντας τὸ κειμήλιο.

—Περάστε σὰς περικαλῶ, ρεβεράνς καὶ σοῦπα μού 'πες μὲ τὸ καντάρι Μπαίνω μὲ σοβαρότη καὶ κάθουμαι σ' ἕνα τραπεζάκι.

—Μικρὲ ναργιλεδάκι σέρτικο καὶ καφφέ. —Δὲν ὑπάρχει τέτοιο πράγμα κύριε. Ἐχομε εὐρωπαϊκὰ ποτᾶ, κοκ-τέϊγ, σάντουιτς, σαμπάνιες, κλπ.

Εἶπα νὰ τὸ κυλίσω χάμω, μὰ σκέφτηκα τὸ προχτεσινὸ ἐπεισοδιάκι τοῦ Βύρωνος καὶ... μόκο. Μού 'φερε μὴ γκαζόζα, καὶ γουστάρησα τὸ φῶξ-τρέτ.

«Ε... μωρὴ Εὐρώπη πῶς μᾶς κατάντησες! Βρὲ χορὸς εἶναι αὐτὸς ἡ... Σέδεμα καὶ Γέμορρα; Μωρὲ γὼ ντρεπόμουνα γιὰ λογαριασμό τους. Νὰ δῆς σφύζιμον καὶ μπέρδεμα τὰ ποδάκια τους, νὰ δῆς ἀναμμα μωρ' ἀδρεφάκι, νὰ 'βλεπες πῶς φούσκωναν καὶ ξεφούσκωναν, νὰ δῆς κρυφοφιλήματα, ταμπιές, ξεστηθῶματα' ρε κάτι φουστανάκια ἴσια μὲ τὸ γόνα, ρε μυστήρια !!!

«Ἐ μωρὴ σουρτούκα Ἀθήνα σὲ συχάθηκα μὲ τοὺς ξεφυλισμένους χορούς σου. Θυμήθηκα μωρὲ μάγκες τὴ φράσι πούχε πῆ ὁ στρατηγὸς ὁ Κελοκοτρώνης σὲ βασιλεῖα, ὅταν τὸν ρώτησε πῶς τοῦ φάνηκε ὁ χορὸς τοῦ παλατιοῦ.

«Μεγαλειότατε... πῶς νὰ μού φανῇ! αὐτὸ μοιάζει μὲ μισὸ... κρεββατοπαίχνιδο».

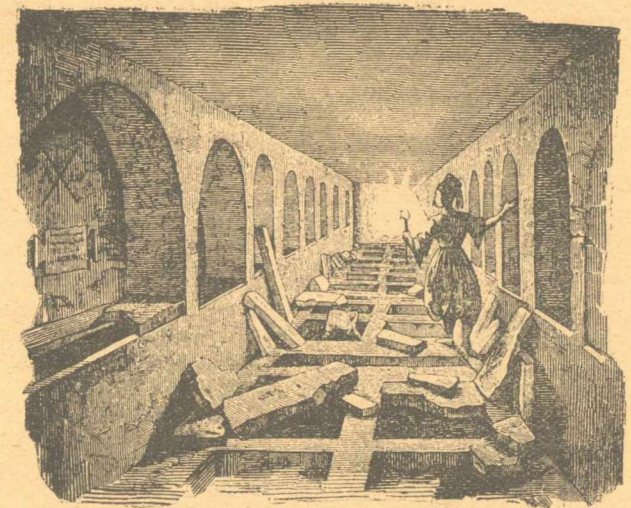
«Ἐκατάλαβες μάγκα; Μισὸ κρεββατοπαίχνιδο! Καὶ γιὰ ποῖους χορούς; Γιὰ τὴν ἀθῶα τὴν πηδηχτὴ πόλκα, γιὰ τὴς καντριλλίες, γιὰ τὴ μαζώρκα! Ρε τὸ Φουκαρὰ ἂν ζούσε σήμερις, νὰ 'βλεπε τὰ ρεζιλικά τοῦτα δῶ !!! Ἐ... δὲν ἀνθίζεσαι τί θὰ 'λεγε; Μάγκα, ἀφοῦ γιὰ τὴν πηδηχτὴ τὴν πόλκα ε.πε πῶς μοιάζει μὲ μισὸ κρεββατοπαίχνιδο γιὰ τὴς ἀναγοῦλες αὐτὲς θὰ 'λεγε—μὲ στοίχημα—πῶς μιάζουν μὲ δ ι π λ ὲ... κ ρ ε β β α τ ο π α ἰ χ ν ι δ ο.

Ρε μυστήρια! πού καταντήσαμε! Σηκώθηκα ἀδρεφάκι, γιὰ νὰ μὴ βάλω πέστα καὶ τοὺς διαλύσω πὶ καὶ φι, κὶ ἔφυγα.

Κὶ ὕστερα μού λὲς ἐμένα, χτυπιέσαι, ἀνασκουμπάνασαι, βαρνεσαι χωρὶς λόγο.

Μίστος Τζεμάλης

ΑΠΟ ΤΑ ΩΜΟΡΦΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

Ἡ εἰκὼν αὕτη παρουσιάζει ἕνα τῶν ἀρχαιοτέρων Κοιμητηρίων τῆς Μήλου κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ διωγμοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὸ μόνον ὅπερ διεσώθη μέχρι σήμερον.

Ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς Ross ἐν τῷ βιβλίῳ του περὶ ἀρχαίων Ἑλληνικῶν Μνημείων, ἐκδοθὲν τῷ 1805 καὶ τοῦ ὁποῖου ἐν ἀντίτυπον φυλάττεται ζηλοτύπως ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἐθνικοῦ μας Πανεπιστημίου, ἀναφέρει ἐνδιαφέροντα γεγονότα πολλὰ, ἄξια μεγάλης προσοχῆς ἐκ μέρους τῶν παρακολουθεῶντων τὴν ἐν γένει ἱστορίαν μας.

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Εὐρίσκειται ὑπὸ ἐκτύπωσιν ἡ πρώτη σειρά τοῦ «Παλινοῦ Τραγουδιοῦ» δεκαεξαεπίδου, περιλαμβανούσα ἐπτὰ ὀλόκληρα τραγοῦδια τῆς Λαϊκῆς Μούσης Ἀθηναϊκῆς, Τσάμκα, Συρτά. Καλαματιανὰ κλπ. τυπωμένα ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου καὶ μὲ δίχρωμον καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον. Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν νὰ ἔχουσιν ἐν τεύχος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλουσιν πρὸς τὸν κ. Νικ. Συνοδινόν, γραφεῖα «Ἑλληνικῆς Τέχνης» Πατησίων 26 διὰ συστημένης ἐπιστολῆς δρχ. 15. συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν μὲ τὴν διεύθυνσίν των, ἵνα τοῖς ἀποσταλῇ τὸ σχετικὸν ἀντίτυπον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἑλληνικῆς Τέχνης» πρὸς οὓς ἀπεστάλησαν ἀποδείξεις, νὰ μᾶς ἐμβάσωσι τὰς σχετικὰς συνδρομὰς τὸ ταχύτερον.

Προηγούμενα τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Τέχνης» εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὰ καπνοπωλεῖα, Πατησίων 26 καὶ Καλλιτεχνικὴν Ἀγορὰν, κάτωθι θεάτρον «Ἀλάμπρα».

Επιφυμίς

Δ. Ι. ΠΑΠΑΦΩΡΟΥ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΘΥΜΟΥ

Παυμένο άω' τή ζωή

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Άκουσε Μαρία παιδί μου.

Έγώ πηγαίνω, τώρα ό κ. Παύλος θά κοιμηθῆ. Τοῦ εἶπα νά μή ἀνησυχῆσῃ, νά μείνῃ ἀκίνητος. Πρόσεξε λοιπόν ἄν σέ ἐρωτήτῃ γιά τήν κυρία θά τοῦ εἶπῃς ὅτι εἶνε καλύτερα καί προσπαθῆσε πρό πάντως νά μή καταλάβῃ ὅτι ἔφυγε ἡ Κυρία...

— Καλά γιαντρέ, λέγει ἡ Μαρία.

Ὁ γιαντρέσ καληνύκτισε καί ἔφυγε.

Καί τώρα ἄς παρακολουθήσουμε τήν κυρία Θέκλα μετά τήν ἀνοχώρησίν της.

Ἡ Θέκλα ἀφοῦ ἀνέβηκε στ' ἀμάξι:

Γρήγορα στό σιδηρ δρομικό σταθμό, διέταξε τόν ἀμαξῶ:

Ὁ ἀμαξῶς ἐπροθυμοποιήθη νά ἐξηγηρητήσῃ τήν ώραία του ἐπιβάτιδα καί ἔδωκε ἕνα δύο καμτσικιές στά ἄλογά του, τά ὁποῖα ἔτρεξαν σάν ἀστραπή καί ὕστερα ἀπό ὀλίγα λεπτά ἔφθασε στό σταθμό τήν ὥραν πού ἀκριβῶς τὸ ἐξπρές τῶν Ἀθηνῶν ἐσφύριζε γιά ἀνοχώρησι.

Χωρίς νά χάνῃ καιρό καί χωρίς εἰσιτήριο μάλιστα ἐπήδησε σέ ἕνα βαγόνι τῆς πρώτης θέσεως καί τῇ στιγμῇ πού ἔκλεισε τήν πόρτα τοῦ διαμερίσματος ἐξεκινουῖσε τὸ τραῖνο καί μέ μία θαρειά καί ἐπιβλητικῇ κίνησι στήν ἀρχή, πειδ γρήγορα κατόπιν ἔφευγε ἀφήνον πίσω του τήν μικρὴν πόλι, πού τώρα πειδ σιὸ σκοτάδι τῆς νύκτας καί τοὺς κηπνοὺς πού ἔδραζε ἡ μηχανὴ τοῦ τραίνου μάλιστα διεκρινόταν τὰ φῶτα της. Ἡ στιγμῇ αὐτῇ, κατὰ τήν ὁποῖαν σέ μιὰ καμπῇ τῆς γραμμῆς ἔτσι ἀσυναίσθητα ἡ Θέκλα σηκώθηκε ἀπό τὸ κάθισμα καί πρόβαλε σιτὴ θυρίδα βλέποντας πρὸς τήν πόλιν πού γνώρισε τόση εὐτυχία καί τήν ὁποῖαν ἀπό μιὰ ἀπερισκεψία καί σέ μιὰ στιγμῇ θυμοῦ ἄφηνε ποῖες ξέρες ἔως γιά πάντα, ἡ στιγμῇ ἐκείνη εἶχε μιὰ ἐπιβλητικῇ μελαγχολία, τέτοια πού ἄν ἔδραπε κανεὶς τῇ Θέκλα σιτηρίζουσα τὸ κεφάλι της στό τοίχωμα τοῦ βαγονιοῦ καί μέ μιὰ ἀόριστη καί ἀφηρημένη ἔκφρασι στά μάτια νά βλέπῃ στήν πόλι πού γνώρισε τήν εὐτυχία στήν πόλιν ἀπό τήν ὁποῖαν καί ἄν ἔφευγε ἔνοιωθε ἐν τούτοις νά τῆς κρατῇ αἰχμάλωτο τήν καρδιά της, θά ἐλάμβανε μιαν ἰδέαν τῆς μεγάλῃς της μελαγχολίας.

Ὁ πόνος πού ζωγραφιζότανε στό πρόσωπό της ἡ ἐξάντλησις συνεπειῶν τῶν κρίσεων ἀπό τῆς ὁποῖας μάλιστα εἶχεν συνέλθει καί ἡ ὄλως ἐξαιρετικῇ κατάστασις της—μέσ σέ ἕνα τραῖνο καί νύκτα καθῶς ἦταν— τῆς προσέδιδαν μιὰ ἐξοῦλωσιν καί τήν ἐπλασίωσαν μέ ἕνα φωτιστέφανο συμπαιθείας τοιαύτης, πού ὁποῖος τήν ἔβλεπε δέν θά μπορούσε παρὰ νά συμμερισθῇ τὸν πόνο της καί νά παραμερίσῃ μὴ ταραξῇ τῇ; πολυτάξειδες σκέψεις της.

Ὅπως τελείωσε ἡ στροφή τῆς γραμμῆς καί ἔχασε ἀπό τὰ μάτια της καί τὰ τελευταία φῶτα τῆς πόλεως Χ. τῆς κοιτίδος τῆς εὐτυχίας της, ἐτινάχθηκε πρὸς τὰ πίσω καί

μέ μιὰ κίνησι μαρτροῦσα τὸ ἀπότομο ζῦπνημα ἀπὸ μιὰ κατάστασι νάρκης ὑπνωτισμοῦ μᾶλλον στήν ὁποῖαν εὐρίσκετο, καί τῆς ἔφευγε ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμός. Τώρα μάλιστα εἶχον περάσει τὰ νεῦρα της, τώρα μάλιστα εἶχε συνέλθει, τώρα εἶχε νοιώσει τὸ μέγεθος τῶν συνεπειῶν τὸς ὁποῖας θά εἶχε ἡ πράξις της πού πάνω σέ μιὰ στιγμῇ θυμοῦ ἄσχεπτα εἶχε ξεκινήσει καί πάρει τὸ τραῖνο νά πάῃ πού;...

Καί ὄχι τόσο τοῦτο, ἀλλὰ ὅσο ἀπεμακρύνετο τὸ τραῖνο τόσο πολὺ σφιγκώταν ἡ καρδιά της εἰς σημεῖον μάλιστα πού πολλὰς φορὰς ἔκανε τῇ σκέψι: νά ξαναγυρίσῃ ἄμέσως καί νά τρέξῃ στὸν ἀνδροῦλη της, νά πέσῃ στήν ἀγκαλιά του καί νά τοῦ ζητήσῃ συγχώρησι γιά τὸ κκὸ πού τοῦ εἶχε κάνει.

Τώρα ἐκαταλάβαινε πῶς τὸν ἀγατοῦσε πολὺ καί πῶς τῆς ἦταν ἀδύνατο χωρὶς αὐτὸν νά ζῆσῃ. Μὴ ἔλκῃ πού ὁ ἐγωῖσμός της, ἡ γυναικειῇ κουταμάρα δηλαδὴ τῆς ἠμποδίζε νά σπεύσῃ ἄμέσως στὸν ἄνδρα της καί τότε θά ἐδιορθώνοντο ὅλα.

Ὅπως δῆποτε δέν τὸ ἔκαμε ἀλλὰ ἐσκέπτετο τί ἄλλο νά κάνῃ; τότε δὲ μάλιστα ἀπὸ τῇ βραδυῇ ψύχρα πού ἠσθάνθη, εἶδε ἄτι ἦ-αν ἰκόμη μέ τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ. Τότε ἄνοιξε τῇ βαλίτζα της καί ὅπως ἦταν μόνῃ ἔβγαλε τὸ πανοφόρι της, ἐπέταξε τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ καί ἐφόρεσε ἕνα ταγεράκι πού εἶχε βρῆ μέσα στῇ βαλίτζα της· αὐτὰ ὅλα μπορούσε νά τὰ κάμῃ γιαντὶ ἦταν ὀλομόναχη μέσ τὸ διαμέρισμα.

Μάλιστα πού ἄλλαξε φόρεμα ἐκάθισε στὸν καναπέ καί ἐστῆριξε τὸ κεφάλι στήν παλάμη της καί σκεφτότανε τί νά κάνῃ ὅποτε ἤκουσε τὸ βαρὺ σφύριγμα τῆς ἀμαξοστοιχίας καί τήν φωνὴ τοῦ σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου λέγοντας καί ... 10 λεπτά. ταυτοχρόνως δὲ ἐσταματοῦσε ἡ ἀμαξοστοιχία.

Τότε ἐθυμήθηκε ὅτι στῇ πόλι αὐτῇ ἦταν πατρεμμένη καί διέμενε μιὰ συμαθητριά της τοῦ παρθεναγωγείου ἡ Κική Χ. με τήν ὁποῖαν ἦσαν πολὺ φιλενάδες καί εἶχαν ἀπεριόριστη μετξύ τους ἐμπιστωσύνη.

Δέν χίνει καιρὸ πέρνει τὸ βαλιτσάκι της στά χέρια καί κατεβαίνει ἀπὸ τὸ τραῖνο καί φωνάζει ἕνα ἀμάξι καί τοῦ λέγει—ἀμαξῶ ὁδός.. ἀρ. 48. στοῦ κυρίου Π. μάλιστα Δις, λέγει ὁ ἀμαξῶς.

Καί ἔτρεξεν πρὸς τήν ὀρισθεῖσαν διεύθυνσιν.

Μάλιστα ἔφθασε ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι καί ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά κατέβηκε μιὰ ὑπηρετρία ἡ ὁποῖα ἄνοιξε λέγοντας ποῖος εἶναι;

— Ἡ κυρία σου εἶναι ζυπνητή; τῆς λέγει ἡ Θέκλα.

— Ὁχι κυρία τῆς ἀπήντησε ἡ ὑπηρετρία.

— Άκουσε παιδί μου τῆς λέγει ἡ κ. Θέκλα ἄφησέ με νά τήν περιμένω καί πήγαινε νά τήν ζυπνήσῃ καί νά τῆς πῆς πῶς ἦλθε ἡ κυρία Θέκλα καί θέλει νά τήν δῇ.

— Περᾶστε - Περᾶστε κυρία, τῆς λέγει ἡ ὑπηρετρία ἡ ὁποῖα εἶχε ἀκούσει πολλὰς φορὰς τὰ ἀφειτηκά της νά μιλοῦν γιά τήν κυρία αὐτήν.

Τὴν ὠδήγησε εἰς τὸ σαλόνι καί ἔσπευσε νά ζυπνήσῃ τήν κυρία τῆς ἡ ὁποῖα στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς Θέκλας πετάχτηκε ἄμέσως ἔβγαλε ἕνα πενιούαρ, ἐφόρεσε τῆς παντοῦφλες της καί ἔσπευσε στὸ σαλόνι.

— Θέκλα σὺ ἐδῶ;

— Κική!

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΥΝΑΚΕΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Διόκα δὲ θὰ πᾶς στὸ Παρίσι;
 — Τί νὰ κάμω;
 — Ἀφοῦ τοῦ ἄρχισα νὰ κάνω καπέλλα στὴ Διδα ΦΩΦΩ (ὁδὸς Καραγεωργη τῆς Σερβίας 11α), τὰ βρίσκω πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὰ παριζιάνικα.

— Πωωώ!! Κατίνα! Γιὰ δὲς τὴ ντεμουαζέλλα στὸ ἀντικρινὸ τραπέζακι τί χάλια ἔχει!
 — Τί;
 — Δὲν βλέπεις;
 — ἔχει ἓνα σωρὸ στίγματα στὸ πρόσωπό της.
 — Ναὶ ἀλήθεια!
 — Ἄν τὴν γνωρίζεις καὶ μένη πὲς της νὰ μεταχειρισθῇ Κρέμα Νυμφῶν καὶ ἀμέσως θὰ γείνη καλά. Ἔτσι ἤμουν καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ ἀφ' οὗτοῦ ἄρχισα νὰ μεταχειρίζομαι τὴν κρέμα αὐτὴν ἔγινα ἀμέσως καλά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Διευθυντὴς Λαϊκῆς Κλινικῆς Ἀθηνῶν

Ἐπισκέψεις 9-12 π.μ. 3-6 μ.μ.

Μάρνη 83 (πλατεία Ἀνεξαρτησίας)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
 ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ, 1841

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

Μετοχικὸν ταμεῖον

Ἀποθετικὰ κεφάλαια

Καταθέσεις

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Δρ. 20.000.000

> 175.000.000

2 400.000.000

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις

ὑποκαταστήματα:

Ἀγ. Νικόλαος, Ἀγρίνιον, Ἀλμυρός, Ἀμαλίας, Ἀμοιόσσα, Ἀργαστίλιον, Ἄρτα, Ἀταλάντη, Βίμος, Βόλος, Γκιουμουλτζίνα, Γύθειον, Δεδεγαζάνης, Δημητσάνη, Δράμα, Ἐβέσσα, Ζίκυνθος, Ἡράκλειον, Θεσπικὴ, Θήβαι, Ἰθάκη, Ἰωάννινα, Καβάλλα, Κελάδρυτα, Κελάμι, Καρδίτσα, Καστορία, Κέρκυρα, Κοζάνη, Κόρινθος, Κόθηρα, Κύμη, Κοπαρισσία, Λαμία Λάρισα, Λεβαδεία, Λευκάς, Μεγαλούπολις, Μεσολόγγιον, Μεσσήνη, Μυτιλήνη, Νάυπακτος, Ναύπλιον, Ξάνθη, Πέζοι, Πάτραι, Πειραιεύς, Πόρος, Πρέβεζα, Πύλος, Πύργος Ρέθυμνος, Σάμος, Σέρραι, Σουφλίον, Σπάρτη, Σύρος, Τρίκαλα, Τρίπολις, Φλώρινα, Χαλκίς, Χανιά, Χίος.

Ἐκδοσίς τραπεζικῶν γραμματίων. Προεξοφλήσεις Ἰάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρω τίτλων
 > ἐπὶ ἐνεχύρω ἐμπορευμάτων χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Ἄνοιγμα πιστώσεων ἐναντι φορητικῶν (Crédits documentaires).

Χρηγήσεις δανείων εἰς γεωργοκτηματίας.

ὑπηρεσία Ἐθνικῶν Δανείων καὶ διαφόρων ἄλλων Δανείων καὶ Μετοχῶν.

Εἰσπράξεις ἀξιών.

Καταθέσεις ἐν ὄψει ἀπλαῖ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν.

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμία.

» Ταμιευτηρίου.

Φύλαξις χροαγράφων, αὐτοαἰσίου χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Μόνον εἰς τοῦ

ΕΡΑΓΓ. ΕΡΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ἀκαδημίας—Σίνα (Μέγαρον Παντελῆ)

ΚΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

“ΤΟ ΙΟΝΙΟΝ,”
 Α. Ι ΣΩΚΑΡΗ.

ΑΘΗΝΑΙ

Πατησίων 26

Dr Παν Ν. Παπαπαναγιώτου

Στοματολόγος Χειρουργός Ὄδοντίατρος

Ἄριστοῦχος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

39 Γεραίου 39 9-12 3-7

ΜΟΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΓΝΗΣΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΙΝΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
 ΟΙΚΟΥ Ε. Α. ΤΟΥΛΑ

ὑποκαταστήματα: Ἀθήναι Προαστείου 3

Πειραιεύς Ναβάρχ. Μπίπη 23

Παρακαταθήκη εἰς ὄλα τὰ καλά Ἐδωδιμοπωλεῖα, Ζωθεστιατόρια καὶ Ἐστιατόρια.

Γεν. Ἄντιπρόσ. Ν. Σ. Μεταξᾶς

ΝΕΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ὙΠΝΟΥ

Δ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗΜΕΛΕΤΗΣ
 ΤΟ “ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ,”

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΣΤΑΣΙΝ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐνοικιάζονται Δωμάτια Πολυτελῶς Ἐπιπλωμένα
 ΟΔΟΣ ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝΟΣ 2 ΑΛΗΝΑΙ

Δημ. Μεταξωτὸς

«Μέγαρον Ἀλάμπρα»

Μανικίου - Πεδικίου

Κ. ΜΠΡΙΟΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 4

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

BENZINE: PRATTS

ΕΛΑΣΤΙΚΑ: WALTER MARTINY

THE ACROPOLIS TOURIST AND
 TRAVEL BUREAU

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

Η «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

Ἐκδίδομεν εἰσιτήρια, ἀεροπορικὰ καὶ σιδηροδρομικὰ δι' ὄλα τὰ μέρη τοῦ Κόσμου.

Παρέχομεν ἰδιαιτέρας εὐκολίας, μέσω τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἀντιπροσώπων μας εἰς τοὺς ἐπιστρέφοντας εἰς Ἀμερικὴν μέσω Χερβούρου καὶ ἀναλαμβάνομεν τὴν κράτησιν θέσεων δι' αὐτοὺς τηλεγραφικῶς.

Δίδομεν λεπτομερεῖς πληροφορίας, ἐπὶ τῶν διαφόρων μεταναστευτικῶν νόμων, Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας κλπ. καὶ διευκολύνομεν ἐν γένει τοὺς πελάτας μας εἰς τὴν ἔκδοσιν καὶ θεώρησιν τῶν διαβατηρίων τῶν.

Ἀποκλειστικὸς διεργμηνεὺς τοῦ Γραφείου μας διευκολύνομεν τοὺς πελάτας αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπιβίβασιν ἢ ἀποβίβασιν αὐτῶν καὶ ἀναλαμβάνει τὴν μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν τῶν.

Διὰ περισσόνερας πληροφορίας ἀποτανηθῆτε εἰς τὸ ἄνω Γραφεῖον Ταξειδίων—Φιλελλήνων 1 Ἀθῆναι